

# ORVOS REGÉNYEK

MC  
111.827

12



Jelenetek a Szent Anna kórház életéből

*Riválisok* Britta Winckler  
*féhér köpenyben*

1990 októberében indult  
**KRISZTI – KRISZTA – KRISZTINA**

A SZERELMES REGÉNYEK KIRÁLYNŐJE  
című sorozatunk

**Ajánljuk:**

*12 éves kortól 80 éves korig.  
Elsősorban lányoknak, fiatalasszonyoknak  
és egy kicsit idősebbeknek is.*

**KERESSE! OLVASSA! RENDELJE! TERJESSZE!**  
Megvásárolható a hírlapárusoknál és könyvtáru-  
soknál.

Postán megrendelhető: Kóktél Könyvek.  
1368. Bp., Pf. 225.

Reméljük, ugyanolyan örömmel fogadják e sorozatot, mint *Orvos-  
regényeinket*, amelyet természetesen ugyancsak folytatunk.

„Krisztinánk” – vagyis a *Kriszti – Kriszta – Krisztina* sorozat – sok  
új meglepetéssel is szolgál majd.

A kedves, romantikus, több generációhoz is szóló történetek kel-  
lemes felüdülést és kikapcsolódást ígérnek. S emellett divatrajzo-  
kat és ételrecepteket is közlünk, rejtvényekkel kombinálva.

Hogy hogyan lesznek a rejtvények elrejtve, ezt a

**KRISZTI – KRISZTA – KRISZTINA**

egyes számaiból megtudhatják!

A rejtvények nem nehezek, de azért oda kell figyelni!  
A megfejtők közt értékes könyvajándékokat sorsolunk ki.  
Jó mulatást kívánunk!

**KÓKTÉL KÖNYVEK SZERKESZTŐSÉGE**

1368 Bp., Pf. 225.

BRITTA WINCKLER

# Riválisok fehér köpenyben

Jelenetek  
a Szent Anna Kórház életéből



A fordítás az alábbi kiadás alapján készült  
Britta Winckler: Rivalen im weissen Mantel  
Martin Kelter Verlag (GmbH und Co.)

Fordította  
KALOCSAI MÁRIA

A fedélterv SZABÓ ÁRPÁD munkája

MC 111.827



1991

### TERJESZTI A MAGYAR POSTA

Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál,  
a hírlapkézbesítőknél, a posta hírlapüzemeiben  
és a Hírlap-előfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR)

Budapest XIII., Lehel u. 10/A 1900,

közvetlenül vagy átutalással

a HELIR Postabank Rt. 219-98636 021-02799 pénzforgalmi jelzőszámra.

*Előfizetési díj fél évre: 174 Ft, egy évre: 348 Ft.*

ISSN 0865-9923

ISBN 963 282 493 8

© Kalocsai Mária, 1991. Hungarian translation

FELELŐS KIADÓ: LENDVAI ILDIKÓ

SZIKRA LAPNYOMDA, BUDAPEST (91-1770)

1991. BUDAPEST

FELELŐS VEZETŐ: DR. CSÖNDES ZOLTÁN VEZÉRIGAZGATÓ

FELELŐS SZERKESZTŐ: KISS GYÖRGYNÉ

MŰSZAKI VEZETŐ: TÓBI ATTILA

MŰSZAKI SZERKESZTŐ: HODU PÁLNÉ

MEGJELENT 4 (A/5) ÍV TERJEDELEMBEN.

AZ MSZ 5601-59 ÉS 5602-55 SZABVÁNY SZERINT

A telefon kitartóan csengett Rottach professzornak, a Bécsi Egyetem Neurológiai Klinikája vezetőjének íróasztalán.

– Igen – jelentkezett kurtán. Sietnie kellett, egy ülésre várták.

– Itt von Angern kereskedelmi tanácsos beszél.

Rottach professzor felfigyelt. Ismerte a hívót, akinek tudta, hogy a legmagasabb körökhöz vannak összeköttetései. – Miben lehetek segítségére, kereskedelmi tanácsos úr? – kérdezte barátságosan.

– A lányomnak a napokban fia született – mondta a kereskedelmi tanácsos izgatottan –, de az unokámmal, úgy látszik, valami nincsen rendben. A házi orvosom véleménye szerint a kicsinek elővigyázatosságból speciális kezelésre van szüksége.

– Néhány rövid mondat következett, amelyből kitűnt, hogy az újszülöttön sárgaságszimptómák mutatkoznak. – Tudom – folytatta gyorsan a kereskedelmi tanácsos –, hogy ön, professzor úr, a mödlingi Szent Anna Kórház főorvosa is, és az az értesülésem, hogy ott főképpen csecsemőbetegségek gyógyítására vannak berendezkedve.

– Így van – erősítette meg Rot-

tach professzor, és mindjárt dr. Barbara Fernbach, a nőgyógyászati és szülészeti osztály vezetője jutott eszébe. Rottach professzor valóban maga volt a kórház igazgató főorvosa, bár számos más irányú elfoglaltsága miatt, melyek Bécshez kötődtek, nem éppen gyakran tartózkodott Mödlingben. Másodpercek alatt határozott, mivel tudta, hogy nem ajánlatos olyasvalakit, mint von Angern kereskedelmi tanácsos, elutasítani. – Azonnal helyeztesse át az újszülöttet a Szent Anna Kórházba, kereskedelmi tanácsos úr – mondta –, és forduljon ottani helyettesemhez, dr. Keller főorvoshoz. Időközben informálok őt. Nekem pedig most, kérem, bocsásson meg. Tiszteletem, kereskedelmi tanácsos úr...

Gyorsan letette a hallgatót, és az asztalán álló házitelefonon utasította titkárnőjét, hogy értesítse Keller főorvost a kereskedelmi tanácsos unokájának beutalásáról.

– Tudassa a főorvossal azt is, hogy holnap vagy holnapután kimegyek.

Néhány perc múlva már útban volt a Hotel Imperial felé, amelynek konferenciatermében a Szent Anna-

kuratórium ülését tartották. Ezt az összejövetelt nem utolsósorban az ő érdekében rendezték meg a szokottnál korábban. Egyéb megtárgyalandó pontok mellett ugyanis utódjának kérdésében is döntésnek kellett születnie. Már hetekkel ezelőtt kérte a kuratóriumot, hogy a bécsi egyetemi klinikán ellátandó különböző kötelezettségei miatt mentsék fel a mödlingi Szent Anna Kórház igazgató főorvosi megbízatása alól. Egyszerűen lehetetlen volt számára, hogy két különböző helyen vezetői feladatkört lásson el. Kint Mödlingben végül is ott van a megbízható Keller főorvos, aki ügyes orvos, és mint vezető főorvos is biztosan megállja a helyét. Rottach professzor szilárdan elhatározta, hogy utódjául Keller doktort fogja javasolni.

\* \*

Ugyanebben az időben egy Prater utcai, némileg kétes hírű lokálban egy fiatal pár üldögélt.

– Most mi legyen, Fred – kérdezte remegő hangon a lány, és végigsimított hasán, amely már majdnem teljesen gömbölyű volt.

– Mit tudom én... – válaszolta a Frednek szólított fiatalember jellegzetes bécsi hanghordozással. – Vette volna be azt a tablettát rendesen, akkor most nem lenne semmi baj.

– De amikor nem volt rá pénzem – zokogta a lány.

– Uschi, hagyd abba a nyöszörgést – szólt békülékenyen Fred. – Ezen már úgysem tudunk segíteni. Mikorra várod?

– Pár napon belül...

– Te jó ég! – ijedt meg a fiatalember. – Akkor muszáj rögtön kórházba menned!

– Tudom – válaszolt Uschi (teljes nevén Ursula Zimmermann) síró hangon –, de a kórházhoz megbiztosítás kell. Az meg nekem nincs.

A fiú hosszú másodpercekig csendben töprengett. – Megvan! – jelentette ki. – Odakint Mödlingben van egy kórház az olyan terhes nőknek, akiknek nincs pénzük.

– Honnan tudsz te ilyeneket? – bámult rá Uschi.

– Igen, igen! Szent Anna Kórháznak hívják. – A fiú ránézett az ő Uschijára. – Eberhard barátnője is ott szülte meg a gyereket. Teljesen ingyenes.

– A Liesl? – csodálkozott Uschi.

– De hát annak nincs is gyereke!

– Már nincs – vigyorgott Fred. – Valakinek átengedte örökbeadásra, és még egy csomó pénzt is kapott érte.

– De... de... – dadogta Uschi – hogyhogy... úgy értem, hol... és...

– Hogy honnan szedett új szülőt a gyerekének? – vágott Fred barátnője szavába. – Valószínűleg az egész ott kint a kórházban csinálják. Van elég sok finom úriember, aki szívesen fogadna örökbe gyereket, mert ő maga nem tudja összehozni. Na mindegy, kincsem – változtatott a témán –, mindenesetre be kell menned ebbe a Szent Anna Kórházba, hogy a gyerekünk legalább ingyen jöjjön a világra.

Uschi bólintott. – De mi lesz azután? – kérdezte gondterhelten.

Fred megpróbált közömbösnek látszani:

– Azután majd adódik valami. Majd megoldjuk – válaszolta. De azt, hogy ő máris valami egészen konkrét dologra gondolt, egyelőre elhallgatta. – Meglátjuk – futott át agyán a gondolat –, hátha most is úgy el lehet intézni, mint a Lieslnél.

\* \*

Ha nem lett volna ott a „Szent Anna Kórház” tábla a széles bejárat felett, a mögötte álló épületet bárki joggal valamiféle elit klinikának tarthatta volna.

Ez a Szent Anna Kórház nem a hatóságok felügyelete alatt álló úgynevezett általános kórház volt, hanem egy privát alapítványhoz tartozott, amely a rég elhalt Eichhoff professzor kezdeményezésére jött létre. Ez a professzor számos évig vezette a kórházat. Amikor meghalt, végakaratóban egy alapítvány létrehozásáról rendelkezett, amely fia elnöksége alatt a Szent Anna Kórház további működését volt hivatva biztosítani az ő elképzelésének megfelelően. De alig három évvel később dr. Johannes Eichhoff is követte édesapját a halálba. Özvegye, a most negyvenéves Carla Eichhoff, energikusan és céltudatosan átvette az elnökséget, és gondoskodott róla, hogy a Szent Anna Kórház az alapítójának, azaz néhai apósának szellemében töltsse be feladatát. Hála a rendelkezésre álló anyagiaknak, módjában volt ezt a Bécsen kívül

fekvő klinikát a legmodernebb szintre hozni.

A klinika különlegessége volt a nőgyógyászati és szülészeti osztály, amelyre – az alapítók rendelkezése szerint – hátrányos helyzetű nők és terhes anyák is nyertek felvételt, teljesen ingyen.

Ennek az osztálynak az élén néhány éve dr. Barbara Fernbach állt. Itt talált ez az alig harmincéves orvosnő olyan feladatot, amely betöltötte életét, miután túljutott azon a súlyos lelki válságon, amelyet jegeességének felbontása okozott. Tipikusan az az orvos volt, akit a hivatása megszállottjának lehet nevezni. Megfelelkezni látszott arról, hogy emellett még fiatal nő is, elfojtott kívánságokkal és vágyakkal. Nagy ritkán gondolt csak arra a valamire, amit életörömnnek és boldogságnak neveznek. De ilyenkor visszaemlékezett életének legkeserűbb csalódására, és elfojtott magában mindent, ami csak egy kicsit is a szerelemre vagy a páros életre emlékeztette. Ha mégis eszébe jutott, ismét felvette sötét keretű szemüvegét, és szigorúnak, megközelíthetetlennek tüntette fel magát. Egy egészen kis kivételt tett azért, tudniillik dr. Matthias Keller főorvos esetében. Hozzá, aki majd tizenöt évvel volt nála idősebb, bizalommal volt. Kedvelte ezt az orvost, aki évekkal ezelőtt vesztette el feleségét, és most a lányával kettesben lakott szép családi házában.

Barbara Fernbach doktornő a szobájában éppen nagy figyelemmel vizsgálta mikroszkópján át egy apró

szövetdarabkát, amikor a távhívóból egyszer csak a nevét hallotta. „Fernbach doktornót kérlek...” Dr. Barbara Fernbach felvette a telefonkagylót és jelentkezett.

– Kapcsolom a főorvos urat...

Néhány pillanat múlva a főorvos hangját hallotta:

– Barbara, kérem jöjjön azonnal az újszülöttek intenzív osztályára.

– Máris indulok... – az orvosnő szemüvegéért nyúlt, és sietve elindult az intenzív osztály felé.

Dr. Keller már várta. Egy idősebb, ősz hajú úr állt mellette, aki a széles üvegablakon keresztül az osztály belsejét figyelte. Keller főorvos néhány lépéssel kolléganője elé sietett. Férfias, éles vonású arca gondterhelten látszott, világoskék szeme fáradtságról árulkodott. Ezt a fáradt kifejezést azonban, mint mindannyiszor, amikor Barbara Fernbachot meglátta, most is vidám pillantás váltotta fel.

Ez a felvillanás dr. Keller szemében természetesen már többször feltűnt Barbara Fernbachnak, és elgondolkoztatta, mivel sejtette, hogy Matthias Keller többet lát benne, mint pusztán jó kollégát. Gondot okozott neki az orvos gyakran elkínzott arckifejezése is. Úgy tűnt ilyenkor, mintha nagy fájdalmai lennének, vagy valami súlyos probléma nyomasztaná. Ezek a gondolatok villanásszerűen futottak át Barbara agyán, amint dr. Kellert közeledni látta.

– Mi történt? – kérdezte halkán.

– A professzor utasítására egy újszülöttet hoztak be hozzánk – sut-

togta a főorvos. Az őszülő férfi felé mutatott:

– Ez itt von Angern kereskedelmi tanácsos, a gyermek nagyapja.

Barbara Fernbach hallotta már ezt a nevet, és tudta, hogy gazdagságot, befolyást és hatalmat jelent.

– Mi baja van? – kérdezte. – Mármint a babának.

– Sárgaságnak látszik, még ha nem is súlyos. – Dr. Keller megköszönte a torkát. – Szeretném, ha foglalkozna vele.

– Rendben van. – Dr. Barbara Fernbach bólintott, és odalépett az intenzív osztály bejáratához. Az ott álló kereskedelmi tanácsosról egyáltalán nem vett tudomást. Kinyitotta az ajtót, maga elé engedte a főorvost, és maga is követni akarta, amikor észrevette, hogy az idős úr ugyanezt szándékozik tenni. Útját állta, és barátságosan, de határozottan közölte vele: – Ide nem szabad bejönnie. – Anélkül, hogy feleletre várt volna, gyorsan besurrant az ajtón, és rögtön bezárta maga mögött.

Az inkubátorok egyikében ott feködött az éppen négynapos unoka. Normálisan lélegzett, bár bőrének bronzos árnyalata nyugtalanító módon sárgaságra utalt. Barbara Fernbach percekig figyelte ezt az apró valakit. Azután bedugta a kezét az inkubátor mandzsettáin keresztül, és megejtette az első vizsgálatot. Kikapintotta a csecsemő máját, de nem találta – bár ettől tartott – a szokásosnál duzzadtabbnak. Vizsgálata eredményét közölte Keller főorvossal is, majd kihúzta kezét a mandzsettából.



Keller doktor átnyújtotta az orvosnőnek az újszülöttnel együtt átküldött beteglapot, amit az gyorsan átfutott.

– Érdekes – mormogta. – Egy Rh-negatív anya, korábbi terhesség és vértranszfúzió nélkül. A vizsgálat szerint antitestreakcióra utaló mutatók sincsenek . . .

Kérdően nézett a főorvosra.

– A gyereket fertőzöttség szempontjából megvizsgálták – jegyezte meg dr. Keller. – Semmit sem találtak. Ezenkívül megállapították a bilirubinértéket: tizennégy. A csecsemő Coomb-tesztje Rh-összeférhetetlenséget mutat.

Barbara Fernbach hirtelen megfordult.

– Hogy lehetséges ez? – kérdezte meghökkenve. Ráadásul csak egy bilirubinteszt?

Dr. Keller megvonta a vállát.

– Van vércseretranszfúzió-engegély az anyától? – kérdezte Barbara Fernbach.

A főorvos tagadólag intett.

– De hát ez fontos! – Barbara Fernbach eleget látott ahhoz, hogy tudatában legyen: itt gyors beavatkozás szükséges. Újból bedugta kezét a mandzsettákba és néhány csepp vért vett a baba sarkából.

– Sürgős bilirubinvizsgálat, C-tesztrel és vérkeret-mikroszkópia – rendelte, miközben átadta a nővérnek a kémcsövet. Keller doktort megkérte, gondoskodjék róla, hogy az anya vérpróbája is mielőbb megérkezzen.

– Ezt azonnal elintézem – válaszolt a főorvos, és gyorsan elhagyta

az intenzív osztályt. Barbara Fernbach a nővér segítségével könnyű gézborogatást helyezett a baba szemtájékára. Többet pillanatnyilag nem tehetett. Elgondolkozva hagyta el a majdnem köröskörül üvegezett helyiséget. Az ajtón kilépve a még mindig várakozó kereskedelmi tanácsóshoz fordult.

– Nos? – Ez kérdő, követelő, majdhogynem fenyegető módon hangzott.

De Barbara Fernbach nem ijedt meg. Nyugodt szavakkal magyarázta el a gondterhelt nagyapának a lényegét.

– Veszélyesnek látszik?

– Eddig nem – válaszolt az orvosnő az igazságnak megfelelően.

Néhány szóval megvilágította az idős úrnak a helyzetet.

A kereskedelmi tanácsos arcvonásai idegesen rángatóztak.

– Ide figyeljen, tisztelt doktornő! – szólt. – Ragaszkodom hozzá, hogy az unokám a legjobbat kapja, ami csak létezik. Kezelésben és minden egyéb tekintetben.

– A legjobbat kapja – biztosította az orvosnő – ugyanúgy, mint minden beteg a Szent Anna Kórházban.

– Nekem nem úgy tűnik – válaszolta idegesen a kereskedelmi tanácsos. – Vérvétel és mullborogatás. Ez minden? Ez nem gyógyítás, hanem kuruzslás. Azonnal beszélni akarok a főorvossal! – követelte.

Barbara Fernbachnak erőt kellett vennie magán, hogy ne utasítsa vissza kereken a kereskedelmi tanácsos viselkedését. – Keller doktor úr éppen operál – válaszolta nyugodtan.

– Az engem nem érdekel – vágta rá a kereskedelmi tanácsos –, mert, ha az unokámról van szó, akkor semmi sem . . .

A mondat közepén elhallgatott. Vélhetőleg észrevette, hogy egy kicsit messzire ment már. Azután, amikor kis szünet után megszólalt, halkán mondta: – Értsen meg, doktornő, ez a gyerek az egyetlen unokám, az örökösöm . . .

Barbara Fernbach hirtelen megsajnálta az öreget.

– Kereskedelmi tanácsos úr – szólt engedékeny hangon –, tényleg nem látok komoly veszélyt.

– De ha mégis rosszabbodás állna be – kérdezte kétkedően a gondterhelt nagyapa –, akkor?

– Akkor még mindig rendelkezésünkre áll a vércsere lehetősége – válaszolta Barbara Fernbach.

– Az meg mit jelent? – érdeklődött a kereskedelmi tanácsos. Az orvosnő megmagyarázta. – De ehhez valamelyik szülő beleegyezésére van szükség, mégpedig írásban – hangsúlyozta.

Az öreg ember sötéten nézett a fiatal doktornőre.

– Nem írhatom én alá ezt a nyilatkozatot? – kérdezte.

– Sajnos nem – válaszolta Barbara Fernbach –. A szükséges nyomtatványt lent, a titkárságon lehet megkapni, kereskedelmi tanácsos úr.

A nagyapa csak bólintott, megfordult és köszönés nélkül elindult a lépcsőn . . .

\* \*

– Kész – mormogta dr. Keller, levette a szárvédőt és elhagyta a műtőt. Amikor az előkészítő helyiségben zöld operálóruháját fehér köpenyre cserélte, hirtelen a mellkasa bal oldalához kapott. Már megint előjött ez az átkozott dobbanás és szűrés. Nem először történt, hogy ilyen rohama volt. Rendszerint rövid ideig tartott, de mint orvos teljesen tisztában volt azzal, hogy mi is fenyegeti. A viszonylag ártalmatlan szívpanaszokból az idők múltával veszélyes szívartéria-szűkület lett. A Bécsben mintegy éve megejtett vizsgálat ezt igazolta. Azóta tudta dr. Keller, hogy a mellében időzített bomba ketyeg, aminek, ha továbbra is hasonló stressznek lesz kitéve, egy szép napon fel kell robbannia. Úgy őrizte szenvedésének titkát, mint egy államtitkot. Még a lányának sem szólt róla egy szót sem, nem is beszélve a kollégákról, beleértve Barbara Fernbachot is. Az utóbbinak volt legkevésbé szabad tudomást szereznie erről, mert a lelke mélyén Keller doktor reménykedett valamiben, ami egyáltalán nem teljesülhetett volna, ha a kollégánó megtudja, hogy ő súlyos szívbeteg.

Dr. Keller nemegyszer foglalkozott az operáció gondolatával. Igazán szívesen beszélt volna egyszer valakivel a lelkét nyomó teherről. Egy bizonyos valakivel – tudniillik Barbara Fernbachhal. De úgy érezte, láthatatlan korlát húzódik közöttük, amelyet nem tud leküzdeni. Talán a bátorság is hiányzott hozzá . . .

– Főorvos úr, rosszul van? – kér-

dezte a műtősnő, aki éppen belépett az előtérbe.

Dr. Keller összerezent. Mosolygásra kényszerítette magát. – Minden rendben van, Herta nővér – válaszolta. Már tényleg jobban érezte magát. – Csak egy kicsit fáradt vagyok – tette hozzá magyarázatképpen. Bólintott a nővér felé és távozott.

Útban a szobája felé a nőgyógyászat előtt kellett elmennie, és meglátta Barbara Fernbachot, aki éppen a szülőszobából jött ki. – Üdvözlöm, kolléganő... – szólította meg kissé zavartan.

Barbara Fernbach közelebb jött.

– Engem keres, Matthias? – kérdezte mosolyogva. Ha senki nem volt a közelben, legtöbbször keresztneven szólította a főorvost és az is őt.

– Igen is, meg nem is – válaszolta dr. Keller –, ugyanis szerettem volna...

– Jöjjön, menjünk a szobámba – szakította félbe a főorvost Barbara Fernbach, és előrement. Dr. Keller hallgatva követte.

– Szülés? – kérdezte, amikor az orvosnő szolgálati szobájába értek. – Láttam, éppen a szülőszobából jött...

– Hús perc múlva kell a végéhez érnie – válaszolta Barbara Fernbach.

– Igen? Akkor közben utána nézek a kereskedelmi tanácsos unokájának – jelentette ki dr. Keller. Tulajdonképpen valami egészen mást akart mondani, valami személyesebbet.

Barbara Fernbach hirtelen észbe kapott: – Te jó ég, a laborvizsgálat eredményeinek már készen kell lennie, majd én...

– Semmit sem kell tennie, Barbara – szakította félbe a főorvos –, azt én elintézem.

Elindult az ajtó felé, de még egyszer visszafordult:

– Különben, ha ma este ideje és kedve lenne hozzá, a lánnyal együtt nagyon örülnénk, ha eljönne hozzánk vacsorára – mondta.

Barbara Fernbach rövid gondolkodás után beleegyezett. Hozzáfűzte: – De csak hét óra körül érek oda.

\* \*

A bécsi belvárosban lévő Hotel Imperial konferenciatermében tartotta ülését a Szent Anna Kórház kuratóriuma, amelynek határozatai mind a Szent Anna Kórház, mind dr. Keller főorvos számára jelentősnek ígértek.

Először Rottach professzor beadványa került tárgyalásra, amelyben igazgató főorvosi kötelezettségei alól felmentést kért. Ezt a kuratórium elfogadta. Utána felmerült az utódlás kérdése.

– Ha megengedik – ragadta magához a szót Rottach professzor, és néhány mondatban ecsetelte dr. Keller kvalitásait. – Tökéletesen alkalmasnak tartom az igazgató főorvosi poszt betöltésére – zárta le rövid hozzászólását.

Dr. Pichler ügyvéd, a kuratórium jogi tanácsadója gyors pillantást váltott Carla Eichhoffal, az elnökkel.

– Professzor úr – vette át rögtön az utóbbi a szót –, köszönjük a javaslatát és gondolkodni fogunk rajta. Néhány napig ugyebár ön még hivatalban marad?

– Természetesen – Rottach professzor sietett, előadásra várták. Elbúcsúzott.

– Tehát uraim – kezdte az ügyvéd, alighogy a professzor elhagyta a termet –, áttérhetünk mai ülésünk egyéb pontjaira.

A következő húsz percben csak ő beszélt. Jelentette, hogy a Szent Anna Kórház elszámolásában a felülvizsgálat ellentmondó adatokat talált.

– Rájöttem – mondta –, hogy az elszámolásban olyan betegek is szerepelnek, akiknek a beteglapok tanúsága szerint tulajdonképpen már régen egészségesnek kell lenniük, tehát már elbocsátották őket. Természetesen nem könnyű utólag megállapítani, hogy itt valaki tudatosan a saját zsebére dolgozik, vagy csak orvosi, esetleg adminisztrációs tévedésről van szó.

– Mi lenne, ha revíziót rendelnénk el? – merült fel a kérdés. Az ügyvéd ezt elhárította: – Nem megy, mert külső revizor a beteglapokat nem nézheti át – magyarázta –, éppen ezért tisztelt elnökünk és én ...

– Kérem, tárgyaljuk előbb a másik ügyet – szakította félbe dr. Pichlert Carla Eichhoff.

Dr. Pichler bólintott, és rövid ideig lapozott a papírjai között. Azután jelentést tett egy furcsa szövegről, miszerint a Szent Anna Kórházból állítólag körülményes hivatali

„utánjárás és hosszú várakozási idő nélkül is lehet gyerekeket örökbe fogadni. – Ahogy mondtam, ez idő szerint csak pletyka – fejezte be mondanivalóját –, de utána kell járjunk. Ezzel tartozunk klinikánk jó hírének, és nem utolsósorban elhunyt alapítónknak, Eichhoff professzornak.

Az ülés résztvevői teljesen egyetértettek vele.

– De mi a teendő?

– Megmondom önöknek – vette át a szót Carla Eichhoff, és közölte, hogy a Szent Anna Kórházba új igazgató főorvost javasol megbízni, aki egyszersmind kivizsgálja és felderíti a híresztelések hátterét.

– Nem lesz könnyű olyan igazgató főorvost találni, aki hajlandó a detektív szerepét is eljátszani – hangzott a kételkedő kifogás.

– Már megtaláltuk – kapcsolódott be az ügyvéd –, a jelölt dr. Joachim Wrangel, kitűnő sebész a legjobb ajánlásokkal, harminchat éves, nőtlen és ...

– ... az öcsém – vágott az ügyvéd szavába Carla Eichhoff. – Már útban van ide, és valószínűleg már holnap rendelkezésünkre fog állni.

A javaslatot a kuratórium tagjai örömmel elfogadták, és a szükséges formalitások elintézése után az ülés feloszlott.

– Saját maga kívánja öccsét új hivatalába bevezetni? – fordult az ügyvéd Carla Eichhoffhoz, amikor kettesben maradtak a konferenciateremben.

A csinos, barna, hullámos hajú asszony, Carla Eichhoff nagyon

ápol, elegáns jelenség volt. Mosolyogva megrázta a fejét.

– Ezt inkább magára bízom – válaszolta. Pichler doktor bólintott, és az aktatáskája után nyúlt.

– Akkor várom a testvérét az irodámban, amint megérkezik. – Ezzel barátságosan elbúcsúzott Carla Eichhofftól, és elhagyta a termet.

\* \*

Másnap reggel dr. Keller a legjobb hangulatban kezdte meg szolgálatát. Jó hangulatát az elmúlt estének köszönhette. Barbara megtartotta az ígéretét, és hét órakor megérkezett. Hármában vacsoráztak, és utána még majdnem három óra hosszat beszélgettek. Csak azt sajnálta egy kicsit, hogy velük volt a lánya is, mert nagyon szívesen szót volna egy pár személyes jellegű szót Barbarához.

Akaratlanul mosolyognia kellett Keller doktornak, amikor az előző kellemes estére gondolt. Mégis energikusan félretette személyes gondolatait. Most csak főorvos volt, akinek egészen felelősségteljes feladatának kellett szentelnie magát. – Tudassa kérem, hogy harminc perc múlva nagyvizitet tartunk – hagyta meg a titkárnőjének, és pillanatnyi sugallatát követve az újszülött intenzív osztályra indult.

– Készen van a laborjelentés – válaszolta a nővér dr. Keller kérdésére. – A bilirubintükör még mindig tizennégyet mutat.

Dr. Keller meglegedetten bólintott, ugyanis emelkedéstől tartott. Ezek szerint a fototerápia mégiscsak

csillapítólag hatott. Ez örvendetes volt. – A bilirubin-vizsgálatot minden két órában meg kell ismétetni – rendelte el. – Kérem, gondoskodjék róla, hogy ehhez minden elő legyen készítve. Vagy én jövök, vagy Barbara Fernbach doktornő.

Az osztályt elhagyva majdnem összeütközött von Angern kereskedelmi tanácsossal. – Hogy van az unokám? – kérdezte az izgatottan anélkül, hogy köszönésre vesztegette volna az időt.

Dr. Keller figyelmen kívül hagyta ezt az udvariatlanságot.

– Még minden második órában tesztet készítünk – válaszolta nyugodtan.

– És mi történik közben?

– Várunk – válaszolta nagy önuralommal a főorvos.

A kereskedelmi tanácsos valami érthetetlen dolgot motyogott.

– Ó, igen... – jutott eszébe hirtelen. Elővett egy papírlapot és átadta dr. Kellernek. – A lányom beleegyező nyilatkozata.

– Köszönöm – mondta a főorvos.

– Elnézést, vizitet kell tartanom.

– Addig én mit csináljak? – mackaskodott a kereskedelmi tanácsos.

– Nyugodtan várjon, és holnap jöjjön vissza – válaszolta dr. Keller, röviden elkészönt, és folytatta az útját.

Vonakodva, maga elé morogva távolodott von Angern kereskedelmi tanácsos az ellenkező irányba.

\* \*

A vizit már majdnem véget ért, amikor egy nővér kijött az osztályról, és

közölte dr. Kellerrel, hogy a professzor éppen most érkezett és várja őt a szobájában.

Dr. Keller a homlokát ráncolta. Ha Rottach professzor kijött Möd-lingbe, az rendszerint délután történt. A mai délelőtti megjelenésének tehát valami jelentősége van. Saját-ságos érzés fogta el. Úgy érezte, mintha valami elkerülhetetlenül közeledne felé, ami az életútját dön-tően befolyásolja.

– Schober kolléga úr – fordult dr. Keller a fiatal segédorvoshoz –, kérem, értesítse Fernbach doktornőt, és folytassák a vizitet. A professzor-hoz kell mennem.

Ezzel elindult a professzor szobá-ja felé.

Rottach professzor a székéről fel-emelkedve üdvözölte a főorvost. – Csodálkozik, hogy ilyen szokatlan időben lát itt? – szólt mosolyogva. – Megvan az oka – folytatta most már komolyan –, közölnivalóm van ön-nel.

Dr. Keller akaratlanul kissé ki-húzta magát. – Parancsoljon – mondta fojtott hangon.

– Rövidre fogom – vette át a szót a professzor, és tudomására hozta a főorvosnak azt, hogy felmentését kérte a Szent Anna Kórház igazgató főorvosi állásából. – Holnaptól vagy holnaputántól valószínűleg új főnök fog itt rendelkezni – fejezte be.

– Új igazgató főorvos? – Dr. Kel-ler elfogta az izgatottság. Nemigen akarta megkockáztatni a következő kérdést, de azután mégis feltette: – Ki? – Ez az egy szó jött csak halkan az ajkára.

Rottach professzor finoman el-mosolyodott. – Kedves Keller, én magát ajánlottam utódomnak – mondta –, és bízom benne, hogy a kuratórium elfogadja az én javasla-tomat.

Keller doktor másodpercekig nem tudott szóhoz jutni. Lehetséges, hogy legtitkosabb vágya mégiscsak beteljesül? – Köszönöm a közbenjá-rását, professzor úr – válaszolt ural-kodva érzésein –, természetesen iga-zán örülnék.

– Mindenesetre nem a legrosz-szabbak a kilátásai – vélte Rottach professzor, majd órájára pillantott. – Ahogy már említettem, ezt szemé-lyesen akartam magával közölni. Hát ennyi.

Meleg kézsorítással búcsúzott, és útnak indult.

Dr. Keller az előcsarnokig kísérte a professzort. Elvégre utoljára látja eddigi főnökét.

A főorvos elgondolkozva ment a nőgyógyászatra, hajtotta a vágy, hogy Barbarával közölje az újságot. Dr. Pötschtől értesült, hogy Fern-bach kolléganő a betegfelvételen van. – Ha jól tudom – tette hozzá dr. Pötsch –, egy fiatal, előrehala-dott terhes lány . . .

– Közölje Fernbach doktornővel, hogy ha végzett, szeretnék beszélni vele – kérte a főorvos a fiatal kollé-gát. Elköszönt és visszaindult a szo-bájába. Alig várta, hogyan fog a hír-re Barbara reagálni . . .

\* \*

Barbara Fernbach megnyugtató hangon beszélt a fiatal lánnyal, akit

ifjú barátja alig tíz perce hozott be a kórházba. – Semmi probléma – próbálta a reszkető lánnyal megértetni –, teljesen normális szülés lesz. Ma vagy holnap kerülhet rá a sor. Kérem, készítse el a felvételi lapot – fordult a nővérhez –, a fiatalember mehet vele máris a gondnokságra.

A nővér hozzákészült.

– Tulajdonképpen hogy hívják? – kérdezte az orvosnő a lányt.

– Uschi... azaz... Ursula Zimmermann.

– Kora?

– Tizennyolc – hangzott a bizonytalan felelet.

A nővér szorgalmasan írta a válaszokat.

– Férjezett? – Milyen buta kérdés, döbbsent rá rögtön Barbara Fernbach.

– Fred és én... mi... mi jegyesek vagyunk – mondta halkan Uschi.

– Arról a fiataleberről beszél, aki idehozta, ugye?

– Igen.

– Ó a gyerek apja?

– Igen.

– Csinálja tovább, kérem – rendelkezett Barbara Fernbach –, a többit már tudja. – Barátságosan intett Uschinak, és elhagyta a betegfelvételi szobát. Dr. Kellerhez készült, mert természetesen tudomására jutott, hogy a professzor itt volt, és érdekelte, hogy mit akart. Éppúgy, mint a főorvosnak, neki is volt valami bizonytalan érzése, hogy a főnök váratlan látogatásának különös jelentősége lehet.

Dr. Kellert a szobájában találta. –

Mit akart a főnök ilyen szokatlan időpontban? – kérdezte, miután helyet foglalt.

– Legyen erős, Barbara – nevelt zavartan dr. Keller –, közölte velem, hogy a Szent Anna Kórház néhány nap múlva új igazgató főorvost kap.

Az orvosnő nagyra nyitotta a szemét. – Most találjam ki, hogy ki lesz az? – kérdezte, és feszülten várta a választ.

Dr. Keller elmosolyodott. – Ha minden jól megy, és a kuratórium elfogadja a professzor ajánlását – mondta –, akkor... akkor valószínűleg én leszek az, aki...

– Maga, Matthias? – vágott Barbara Fernbach örvendezve a főorvos szavába –, hiszen ez remek lenne.

Felugrott, és egészen közel lépett dr. Kellerhez. – Lehetek én az első, aki gratulál?

– Még nem, Barbara – csitította dr. Keller –, sosem lehet tudni, nem jön-e valami közbe. – Ekkor még nem is sejtette, hogy mennyire igaz lesz.

– Ugyan mi jöhetne még közbe? – háritotta el Barbara Fernbach. – Mikor lesz a hivatalos kinevezés? – kérdezte.

Dr. Keller vállat vont. – Talán már holnap, vagy holnapután, de lehet, hogy csak három-négy nap múlva...

Nem is volt ebben hiba. Dr. Keller valóban már másnap megkapta a kuratórium írásbeli értesítését – ámde nem abban a formában, ahogyan várta. De ezt megelőzően még tör-

tént egy és más a Szent Anna Kórházban.

\* \*

A fiatalember, aki szülés előtt álló barátnőjét behozta a Szent Anna Kórházba, belépett a nővértől kapott beutalóval a gondnokságra. Véletlenül maga Neumayr úr, a gondnokság vezetője vette kezébe az ügyet.

– Nem házasok? – A testes gondnokságvezető vizsgáló szemekkel méregette az előtte álló Fredet.

– Nem, csak barátok vagyunk. – Fred Haller kicsit gondolkodott. – Mondja – kérdezte –, igaz, hogy itt semmit sem kell fizetni a szülésért?

Neumayr éles pillantással vizsgálta a fiút.

– Talán magának, vagy a barátnőjének nincs pénze?

A kérdezett csendben megcsóválta a fejét.

– Oltári pech, hogy pont most kell neki gyereket szülni – nyögte ki.

A hájas gondnok felfigyelt. – Tehát nemkívánatos terhesség – vetette oda.

– Ahogy mondja – erősítette meg Fred Haller –, egy ilyen kölök sokba kerül.

Neumayr fantáziája meglódult. – De hátha a barátnője szívesen vállalná a gyereket? – kérdezte nyomatékkal.

– Az biztos, hogy nem – hangzott a válasz. – Már beszélünk róla.

– Miről? – kérdezte Neumayr érdeklődve.

Fred Haller kissé előrehajolt és ti tokzatos hangon mondta: – Vannak

haverjaink, olyanok, mint az a Liesl, akinek itt született gyereke, aztán tovább adta, érti?

Neumayr nagyon is jól értette, de megjátszotta az ártatlant.

Fred Haller ezek után nem rejtette véka alá az értesüléseit, elmondta, amit tudott. Ez persze nem volt sok. De Neumayrnak elég volt ahhoz, hogy megsejtse, mit szeretne a fiatalember. Jól jött számára ez az egész, mert éppen nemrég jelentek ismét olyan érdeklődők, akik szívesen jutottak volna valamilyen egyszerűbb módon gyerekekhez, ugyanis az örökbefogadási procedúrát hosszadalmasnak találták, meg azután az olyan kötelezettségek vállalását is előírta, amelyeket többnyire csak nehezen tudtak teljesíteni. Neumayr hajlandó volt ezeket az ügyeket kézbe venni. Már egy éve foglalkozott ilyesmivel. Lényegében a csecsemőkereskedelem közvetítőjének szerepét vállalta, és semmi kivétel nélkül nem talált ebben. Végül is minden résztvevőn segített – a fiatal, legtöbbször hátrányos helyzetű anyákon és a jómódú embereken, akik szemmel láthatóan egy ilyen kis teremtsére vágyódtak. Azt, hogy emellett az ő számára is lecsik egy tekintélyes summa, egyáltalán nem tartotta bűnnek. Csak éppen nagy körültekintéssel kell eljárni. Nem is annyira a törvény miatt, hanem inkább a szülőanya tekintetében, nehogy módjában legyen később nehézségeket támasztani.

– Ha jól értettem – fordult ismét Neumayr a fiatalemberhez –, nem utasítaná vissza sem maga, sem a



barátnője, ha valaki a maguk gyereket adoptálná. Igen?

Fred Haller beleegyezően bólintott. – De egy pár rongy nekünk is...

– Jó, jó – vágott szavába Neumayr –, de miért nem fordulnak ezzel a dologgal a hatósághoz? – kérdezte. Szúrós pillantással nézett a fiúra.

Fred elutasító mozdulatot tett kezével. – Hagyjon békén a hatósággal – morogta. – Mire azok megmozdulnak és a kölköt adoptálni lehet, addigra az már majdnem iskolába jár.

Ebben körülbelül igazad van, gondolta Neumayr.

– Haller úr – vette fel a jóakarátú magatartást –, megpróbálok mindkettőjüknek segíteni, mivel van némi összeköttetésem illetékes helyeken.

– De kártalanítás nélkül semmi be se megyünk bele – mondta a fiatalember.

– Világos – válaszolta a gondnok –, de most először is várjuk meg, míg a szülésen túl leszünk, aztán majd meglátjuk. De közben azért a barátnőjével is fogok egy kicsit beszélgetni. Ugye, érti?

Fred Haller ugyan egyáltalán nem értette, de már azzal is meg volt elégedve, hogy ez a barátságos úr ilyen megértőnek mutatkozott az ügyében. – Szóval beszélni fog Uschival – mondta.

– Minden rendben lesz.

Neumayr elgondolkozva nézett az esetlen léptekkel távolodó fiatalember után. Ha ez az Uschi nem támaszt nehézségeket és úgy gondolkodik, mint a barátja, akkor hama-

rosan megint sor kerülhet egy „csendes üzletkötésre”, amelynél természetesen neki is leesik valami. Tudná mire használni.

Neumayr úr meglegedetten várta a munkaidő végét, mert elhatározta, hogy még aznap este lépéseket tesz az ügyben.

Dr. Keller főorvos sem bánta, hogy az aznapi szolgálata végéhez közeledik. Előbb azonban még egyszer utána akart nézni a kereskedelmi tanácsos unokájának. Az intenzív osztály üvegajtaja előtt találkozott a gondterhelt nagyapával.

– Hogy áll a helyzet, doktor úr? – kérdezte izgatottan az öregúr.

– Mindjárt megtudjuk – válaszolta dr. Keller. – Várjon itt!

Belépett az osztályra, és elkérte a nővértől a kétszer megismételt bilirubinvizsgálat-leleteket. Figyelmesen ellenőrizte a vizsgálati eredményeket, és elégedetten mosolygott. Minden a legnagyobb rendben van. Búcsút intett a nővérnek, és elhagyta a helyiséget. Széles mosollyal lépett oda az ideges von Angern kereskedelmi tanácsoshoz: – Örülhet – mondta –, sikeres volt az intézkedésünk. A bilirubinszint végleg beállt.

– Hála Istennek...

– De azért néhány napig megfigyelés céljából itt tartjuk az újszülöttet – közölte a boldog nagyapával dr. Keller.

– Továbbra is abban a szörnyű plasztikdobozban kell feküdnie?

– Nem – válaszolta dr. Keller –, az úgynevezett K szobába fog kerülni, közönséges ágyba, ahol más csecsemők is fekszenek. Négy-öt nap

múlva, gondolom, ismét az édesanya karjaiba fektetheti az ifjú állampolgárt.

A kereskedelmi tanácsos arcvonásai megenyhültek. Köszönetet mondott dr. Kellernek és eltávozott. – A lányom is nagyon fog örülni – dünnyögte közben.

A főorvos mosolyogva nézett utána. Egy pillantás az órájára meggyőzte, hogy szolgálati ideje véget ért. Tíz perc múlva elhagyta a Szent Anna Kórházat, és hazaindult.

\* \*

Ködös volt az idő, amikor Barbara Fernbach másnap reggel borvörös Volkswagenjén befutott Bécsbe. Azt tervezte, hogy felkeresi az egyetemi könyvtár szakkönyvtár részlegét abból a célból, hogy információkat szerezzen a műanyagok okozta betegségekről, és tanulmányozzon néhány dokumentált esetet.

Bosszúsan tapasztalta, hogy a könyvtár közelében nincs szabad parkolóhely. Be kellett tehát fordulnia a Burgring egyik mellékutcájába. De itt sem látszott jobbnak a helyzet. Kétszer megkerülte a háztömböt, és csak harmadszorra volt szerencséje. Rábukkant egy éppen felszabaduló helyre.

Barbara Fernbach éppen hátramenetben be akart fordulni a megüresedett helyre, amikor a másik oldalról egy sötétzöld sportkocsi lőtt ki, és kockázatos manőverezéssel becserkészte magát oda. Hajszálnyira csúszott el Barbara Fernbach kocsijának hátsó lökhárítója mellett, és, ha Barbarát egy pillanatra el-

hagyja a lélekjelenléte és nem lép hirtelen a fékre, elkerülhetetlen lett volna, hogy összeütközzenek.

Az orvosnőt elfogta a harag. Dühösen ugrott ki kocsijából – Szemtelenség! – kiáltotta oda a sportkocsi vezetőjének. – Láthatta, hogy én előbb voltam itt. Nem lát a szemétől?

– De igen, kedvesem. – Az összeszidott autós becsukta kocsija ajtaját, és mosolyogva fordult a felindult Barbara Fernbach felé. – Azt legalábbis látom, hogy egy elragadó ifjú hölgygel van dolgom.

– Hagyja kérem a tréfát! – válaszolt Barbara dühösen. – Azonkívül nem vagyok a maga kedvese. – Csak néhány méterre állt a férfitől. Sértette a mosolygása, és a férfi szürkészöld szemének játékos pillantása enyhe zavart keltett benne. Önkéntelenül is szemügyre vette a magas növésű, harminc-egynéhány évesnek látszó ismeretlent. Bár ez csak egy pillanatig tartott, de arra elég volt, hogy megállapítsa, nagyon jóképű. Barbara Fernbach gondolatban a férfiakra abba a kategóriájába sorolta, akik nagyon veszélyesek lehetnek a nőkre.

– Meg van elégedve a szemrevételezéssel? – kérdezte a férfi. Mosolya még szélesebbé vált.

Még pimasz is, állapította meg gondolatban Barbara. Elpirult, bosszankodott, hogy rajtakapták.

– Maga nem úriember, hanem udvariatlan, pimasz fráter – tört ki. Ez meggondolatlan megjegyzés volt, Barbara már a következő pillanatban meg is bánta. Gőgösen felvetet-

te a fejét, szó nélkül beugrott a volán mögé, és gázt adott. Hallotta ugyan, hogy az idegen valamit utánakiabált, de nem értette meg, hogy mit. Haragosan megkerülte negyedszer is a háztömböt és most szerencséje volt. Végre talált egy parkolóhelyet, és sietve elindult a könyvtárba. Amikor mintegy másfél óra múlva elhagyta az épületet, már nem gondolt a bosszantó esetre. Pontosabban: a jóképű idegen többször is eszébe jutott, de ezeket a gondolatokat gyorsan elhessegette magától. Elhatározta, hogy a délelőtt hátralevő részét arra használja fel, hogy bevásároljon egyet-mást a belvárosban, és meg is ebédeljen. Előbb azonban felhívta egy telefonfülkéből a Szent Anna Kórházat, hogy megérdeklődjé, vajon nincs-e rá szükség. De nem volt, ahogyan dr. Pötschtől megtudta. – Ellenben – fejezte be a rövid beszélgetést Pötsch kolléga –, jó lenne, ha tizennégy órára itt tudna lenni.

– Miért? – kíváncsiskodott Barbara Fernbach.

– Mert akkor fogják az új igazgató főorvost beiktatni a hivatalába – hangzott a tárgyilagos válasz.

– Pontos leszek. – Elgondolkozva tette helyére Barbara a kagylót. Remélem és kívánom, hogy Matthias legyen az – mormogta maga elé.

\*\*

Pontosan tizennégy órákor mindannyian összegyűltek a nagy orvosi szobában. Dr. Keller főorvos azon fáradozott, hogy ne látsszon meg rajta az idegesség. Mégiscsak né-

hány perc múlva közölni fogják, ki lesz a Szent Anna Kórház új igazgató főorvosa, és dr. Kellernek jó oka volt arra, hogy reménykedjék ennek az állásnak az elnyerésében. A kollégák szívesen vennék kinevezését, hiszen eddig is jól tudtak együtt dolgozni. Nem volt idegen számukra.

Dr. Keller körülnézett. – Látta valaki Fernbach kollégánót?

– Azt mondta, hogy... – dr. Pötsch abbahagyta és az ajtóra mutatott, amely ebben a pillanatban nyílt ki. – Éppen itt van – jegyezte meg mosolyogva.

Barbara Fernbach épp hogy időre megérkezett. Intett a kollégáknak és dr. Kellerhez lépett. – Nos? – kérdezte.

A főorvos megvonta a vállát. – Csak annyit tudok, hogy a kuratórium ügyvédje tizennégy órára jelentette be az új igazgató főorvos bemutatását. Tehát hamarosan.

– Én magának drukkolok – suttogta Barbara Fernbach.

– Köszönöm...

Ebben a pillanatban belépett az orvosi szobába a kuratórium ügyvédje és egy magas növésű ismeretlen. Dr. Keller abban a pillanatban tudta már, hogy reménye és elvárása ellenére nem ő lesz a Szent Anna Kórház igazgató főorvosa. Nagyot nyelt és csendben szemügyre vette az ügyvéd kísérlőjét. A mellette álló Barbarára nem figyelt. Így nem is vehette észre, hogy az összerezsent, először elsápadt, aztán mélyen elpirosvolt, és legszívesebben bebújt volna az első egérlyukba.

Barbara Fernbach nem tudta vol-

na, mit mondjon. A férfi, akit a kuratórium ügyvédje egyszerű szavakkal mint az új igazgató főorvost mutatott be, nem volt más, mint aki délelőtt a parkolóhelyet elvette előle. Pillantásaik keresztezték egymást. A szürkészöld szemek rövid felvillanása jelezte Barbarának, hogy ő is felismerte, bár Barbara most fehér orvosi köpenyben volt és sötét keretes szemüveget viselt. De az új igazgató főorvos sem szóval, sem egy arcmozdulattal nem árulta el, hogy emlékezne a kis epizódra, és hogy egy fiatal hölgy, aki most a többi orvos között előtte áll, nemrég udvariatlan, pimasz fráternek nevezte.

– Tehát Wrangel doktor úr a mai naptól fogva átveszi a klinika vezetését – mondta éppen az ügyvéd –, és kérem önöket, hölgyeim és uraim, hogy ugyanolyan lojalitást tanúsítsanak iránta, mint azt Rotach professzor úrral szemben tették. Ön, Keller doktor úr – fordult egyenesen a szinte megkövülten álló főorvoshoz –, bizonyára lesz olyan kedves, hogy Wrangel doktor úrnak a kollégákat egyenként bemutassa, és azután bevezesse a munkába.

Kérdően, de ugyanakkor elvárólag nézett dr. Kellerre. Természetesen sejtette, mi megy végbe most az érdemes főorvosban. Sajnálta is őt, de hát a kuratórium döntött, ezt ő nem másíthatta meg.

– Természetesen – válaszolt dr. Keller fojtott hangon.

Az ügyvéd meglegedetten bólintott, röviden elbúcsúzott az összegyűlt orvosoktól, majd egy kézsorí-

tással és egy „sok szerencsét!” kívánsággal dr. Wrangeltól, és távozott.

– Nos akkor – szólta dr. Keller, és kihúzta magát –, ha megengedi, igazgató úr – fordult dr. Wrangelhez –, akkor először megismertetem orvostársaimmal, és utána az átadásával minden . . .

– Rendben van, tisztelt Keller kolléga – intette le mosolyogva dr. Wrangel –, az a bizonyos átadás az összes hercehurcával nem olyan sürgős. Ezzel szemben szeretnék minden kollégával egyenként megismerkedni. A főorvoshoz lépett, és a kezét nyújtotta.

– A jó együttműködésre – szólta barátságosan. – Egyébként hagyjuk el ezt az igazgató urazást. Nem gondolja? Engem Joachim Wrangelnek hívnak, doktor, általános orvos, sebész szakorvos és még egy pár apróság.

Dr. Keller meglepődött. Új főnökének barátságos modora egy kicsit zavarta. De a háttérbe szorítottság felett érzett harag erősebb volt benne, mint az az önkéntelen felismerés, hogy ez az új főnök nem is olyan ellenszenves. Éppen ezért a következő szavai udvariasan, de kisé hűvösen csengtek.

– Először is hadd mutassam be Fernbach doktornót . . .

Néhány mondattal vázolta Barbara munkakörét.

– Kolléganő, örvendek – dr. Wrangel kezét nyújtotta a fiatal nőnek –, remélem, jól fogunk tudni együtt dolgozni.

– Én is remélem – válaszolta

nem egészen őszintén Barbara Fernbach.

Pont ennek kell az új főnökömnnek lennie – futott át az agyán. De mellékesen nem tudta megállni, hogy belássa: ez a Wrangel doktor nem csak nagyon szimpatikus, hanem az a mód is, ahogyan mint új főnök bemutatkozott, megnyerő volt. Másrészről azonban haragot is érzett. Kellemetlenül érintette, hogy erre az állásra nem Matthiast választották. Érzelmileg mindenképpen dr. Keller mellett állt. Ebből adódóan bizonyos idegenkedést érzett az új igazgató főorvossal szemben, bár ez természetesen nem Wrangel személye ellen irányult.

Barbara Fernbach elpirulva vette észre, hogy keze még mindig az új főnökében pihen. Gyorsan, szinte gépiesen visszarántotta. Észrevette a finom mosolyt, ami az igazgató szája sarkában bujkált. Főlényesnek látszott.

– Bocsásson meg, igazgató úr – mondta gyorsan Barbara Fernbach –, de vár a munkám.

– Természetesen, kolléganő.

Dr. Wrangel a többi kollégával kezdett ismerkedni, miközben Barbara szinte menekülve hagyta el a szobát.

Nem látszik mégsem olyan neveletlen alaknak, mint amilyennek délelőtt gondoltam – ismerte el a lelke mélyén.

\* \*

Fernbach doktornót kérjük a szülőszobába – hallatszott a megafonból Barbara szobájában. A doktor-

nő azonnal felugrott és futva elindult.

– Az új betegnél már nem sok van hátra – fogadta a szülésznő –, de úgy látszik, komplikációk adódtak.

Az orvosnő már fertőtlenítette is a kezét. Hallgatva engedte, hogy a nővér kezére húzza a leheletfinom kesztyűt, és begombolja a hátán az operációsköpenyt. Néhány másodperc múlva belépett a szülőszobába, ahol a leendő anya feküdt a szülőágyon, és hangosan nyögött a fájdalomtól. Barbara azonnal felismerte a lányt, hiszen ő vette fel két nappal azelőtt. Egy fiatal segédorvos lépett hozzá, kissé tanácstalannak látszott. Néhány szóval informálta a doktornőt.

– Úgy. Tehát harántfekvés – mormolta Barbara Fernbach. Megnyugtatóan intett a fiatal kollégának.

– Meg fogjuk oldani – mondta biztatóan. – Készüljenek fel fogós szülésre.

A nyöszörgő lány felé intett: – Enyhe narkózt! – rendelte.

A szülésznő azonnal intézkedett, miközben Barbara keze alá tolatta a gördülő műszerasztalt. Várt még egy percig, s amikor az anya nyögése elhallgatott, megtette a szükséges előkészületet a szülés befejezéséhez.

Bár a beavatkozásnak ez a formája nem jelentett Barbara számára nehézséget, mégis hamarosan érezte, hogy mind idegileg, mind testileg erősen igénybe veszi. Ennek ellenére nyugodt hangon adta ki utasításait a fiatal segédorvosnak, akinek a

homlokán izzadságcseppek jelentek meg.

Barbara Fernbach elégedetten bölintott, és belekezdett a szülés döntő fázisának levezetéséhez. Erősen és biztonságosan feküdt kezében a csillogó fogó, és ugyanilyen biztonságosan bánt is vele. – Óvatosan – kiáltotta –, most: elengedni és nyomás az alhasra!

A szülésznő értette a mesterségét. Tudta, mit kell tennie.

Másodpercek múltak el.

– Megvan – suttogta az orvosnő, és további tíz másodperc múlva megkönnyebbülten fellélegzett. Új polgár született. A nővér felkapta ezt az apró valakit – fiú volt –, és egy-két paskolással kiváltotta belőle az első nyivákoló hangokat.

Barbara Fernbach elvágta a köldökszínórt, majd megvizsgálta az újszülöttet. Felegyenesedett, és elégedetten mosolygott. – Kész vagyunk – szölt oda a segédorvosnak.

– Ja, igen, mielőtt elfelejteném – fordult menet közben a nővérhez –, a csecsemőt az első napokra a K szobában helyezze el.

Így nevezték azt a helyiséget, ahol azokat az újszülötteket tartották, akiknél fokozottabb megfigyelés volt szükséges.

– Később még szövetmintát akarok venni a babától – indokolta rendelkezését.

Így történt, hogy Ursula Zimmermann újszülött fiát nem sokkal később befektették egy ágyacskába, egy többé-kevésbé kiváltságos szomszéd, nevezetesen von Angern kereskedelmi tanácsos pár napos unokája mellé.

Ezzel persze Barbara Fernbach nem törődött. Szobájába visszatérve még egy sor adatot vezetett be különböző beteglapokra. Annyira elmerült a munkájában, hogy észre sem vette az idő múlását. Csak egy véletlen pillantás az órájára győzte meg arról, hogy már véget ért a munkaideje. Ebben a pillanatban kopogtak – és Wrangel doktor, az új igazgató lépett be.

– Világosságot láttam és gondoltam . . .

– Állok rendelkezésére, igazgató úr – szakította félbe a belépő szavait hivatalos hangon az orvosnő. Ugyanakkor azonban furcsa érzés fogta el. Valami olyan feszültség, ami félig várakozás, félig szorongás. Úgy érezte magát, mintha dr. Wrangel belépésével olyasvalami történe vele, ami ellen képtelen védekezni. A férfi szürkészöld szemének pillantása megzavarta.

– Egyébként már el akartam menni – mondta gyorsan tovább –, a szolgálatom már majdnem egy fél órája véget ért.

– No, akkor éppen legfőbb ideje, hogy kipihenje magát – válaszolta mosolyogva dr. Wrangel. – Kár . . .

Barbara Fernbach felfigyelt.

– Miért lenne kár? – kérdezte.

– Mert különben szívesen beszélgettem volna magával – jött a felelet.

– Hivatalosan? – Barbara Fernbach lelkében felkészült az ellenálásra.

– Is – válaszolta nyugodtan dr. Wrangel –, de egy kicsit személyesebben. Végül is mint főnök szeret-

né az ember a munkatársait valamelyest közelebből megismerni.

– Ez csak rám vonatkozik, igazgató úr, vagy a többi kollégára is? – Ez egy kicsit ironikusan hangzott.

Dr. Wrangel nem zavartatta magát ettől a hangtól.

– Mindannyiukra érvényes – mondta –, éppen most kezdtem meg a főorvossal.

– És meg van elégedve? – Barbara Fernbach mosolygott,

– Már most meg vagyok győződve róla, hogy Keller főorvos kitűnő munkatárs, akitől nem szívesen válnék meg – kerülte meg dr. Wrangel az orvosnő kérdését.

– Igen. Dr. Keller kiváló orvos, aki megérdemelte volna, hogy... – Barbara Fernbach zavartan hagyta abba mondat közben.

– Hogy helyettem a klinika igazgató főorvosa legyen – fejezte be dr. Wrangel az orvosnő félbehagyott mondatát. – Igazam van, kolléganő?

Barbara Fernbach bólintott.

– Szerettem volna a reggeli pimasz viselkedésemért elnézést kérni – ragadta magához a szót dr. Wrangel.

Barbara Fernbach elpirult. – Sajnálom, hogy elragadtattam magam – szólt egy kis zavartsággal a hangjában. – De dühös voltam és... na jó... a pimaszt ezennel visszavonom.

– Köszönöm szépen. – Dr. Wrangel elnevette magát, de mindjárt ismét elkomolyodott.

– Így. Most már tényleg szüksége van pihenésre. Igyekezzen haza.

– És maga? – szaladt ki Barbara

száján. – Maga nem akar hazamenni?

Dr. Wrangel mosolygott.

– Én itthon vagyok, mert az én lakásom ennek a klinikának a déli szárnyában van – árulta el. – Annak idején oda beépítettek egy lakást is.

Barbara halványan emlékezett erre. – Igen... No, akkor én megyek – szólt halkán.

– Vizontlátásra holnap.

Dr. Wrangel kinyitotta az ajtót, és maga elé engedte az orvosnőt. Utánanézett, amint végigment a folyosón. – Figyelemre méltó asszony – mormogta elismerően, amikor Barbara eltűnt a szeme elől...

Barbara Fernbach hasonlóképpen gondolt az új igazgatóra. Mindenesetre hatással van az emberre. Visszafogottsága kellemesen vonzó – állapította meg magában; figyelemre méltó személyiség, rokonszenves kisugárzással. Barbara kezdte egy kicsit feladni előítéleteit ezzel az emberrel szemben, elfelejteni afölötti haragját, hogy Matthias orra elől elhalászta az igazgató főorvosi posztot.

\* \*

Nágyon hamar kiderült, hogy az új igazgató főorvos nem csak a mesterségében van otthon, de kiválóan ért ahhoz is, hogyan bánjon az emberekkel. Az a mód, ahogyan a kollégákkal, az ápolószeméllyel és a betegekkel viselkedett, minden oldalról rokonszenvet és elismerést váltott ki.

Még dr. Keller is arra a belátásra jutott, hogy korábbi véleményét

Wrangel doktorról korrigálnia kell. Mind jobban háttérbe szorította ellenérzését ezzel a nála fiatalabb emberrel szemben, akit elébe helyeztek.

A közös munka Wrangellal komplikációmentes volt, és mint ember ellen sem lehetett kifogása.

A Szent Anna Kórházban új szerek fűjtak. A megbeszélések – amelyek Rottach professzor idején rendszertelenek voltak – most a napi munka rögzített részévé váltak. Minden orvosnak részt kellett vennie rajtuk, és dr. Wrangel súlyt helyezett rá, hogy mindenki nyilvánítson véleményt a különböző esetekről. Ez a fiatal segédorvosokra is vonatkozott, még ha hiányzott is a kellő tapasztalatuk.

– Nem csak hallgatni kell – biztatta őket az új igazgató főorvos –, hanem saját véleményét is nyilvánítani, még akkor is, ha az nem mindig megalapozott. Csak így lehet tovább tanulni. Ez pedig mindannyiunkra ráfér. Főorvosnak lenni, vagy mint én, igazgató főorvosnak, még messze nem jelenti azt, hogy hibátlanok, csálhatatlanok vagyunk . . .

Ilyen és ehhez hasonló megjegyzések persze termékeny talajra hullottak. Az orvosoknál éppen úgy, mint a beosztottaknál, Barbara Fernbachnál éppúgy, mint Keller dokornál.

Annak ellenére, hogy dr. Wrangel szolgálatba lépése óta a munka valamivel szigorúbb, feszesebb lett, senki sem panaszkodott. Az eddigi tipikusan osztrák könnyedség kezdett eltűnni a Szent Anna Kórház-

ból. Mindenki – beleértve a betegeket is – elégedett volt az új szellemmel, amely a folyosókon és kórtermekben hamarosan érezhető lett.

Kellernek sem volt kifogása ezzel az új szellemmel szemben, ellenben más nem tetszett neki: hogy Wrangel túl gyakran tartózkodott Barbara Fernbach közelében. Hamar észrevette, hogy az új igazgató főorvos olyan tekintettel nézte Barbarát, amit nehéz volt félreérteni. Keller dokornak az az érzése támadt, hogy az új főnök érdeklődése Barbara Fernbach iránt nem csak a kollégának szól. Érthető, hogy ez Keller doktort izgatta és bosszús féltékenységet keltett benne. Hogy ez a szív-baja számára nem éppen gyógyír, azt tudta és érezte.

Barbara Fernbach észrevette, hogy Keller doktort bántja valami, de azt gyanította, hogy ez a remélt, de el nem nyert igazgató főorvosi állással függ össze. – Megkérdezem, és megpróbálok megvizsgálni – gondolta.

Az alkalom hamar eljött, Wrangel doktor szolgálatba lépésének negyedik napján. Barbara Fernbach éppen a K szobából jött ki, ahol a kereskedelmi tanácsos unokáját nézte meg, és Uschi Zimmermann újszülöttjétől vett szövetmintát. A laboratórium felé haladtában szembe jött vele dr. Keller.

– Halló, Matthias – szólította meg halkán –, hogy van?

Dr. Keller szeme felragyogott. – Megvagyok – morogta.

Az orvosnő felfigyelt. – Gondok? – kérdezte.



– Hogy érti ezt, szakmailag vagy egyébként? – kérdezett vissza dr. Keller, és mindjárt felelt is saját kérdésére.

– Szakmailag tulajdonképpen minden rendben. Különben – folytatta átmenet nélkül más témára térve –, von Angern kereskedelmi tanácsos előbb hívott fel Párizsból, ahol üzleti úton van, és érdeklődött az unokájáról.

– A baba jól van – közölte Barbara Fernbach –, és, ha egyetért, két-három nap múlva hazaengedhetjük az édesanyjához.

– Rendben van – egyezett bele dr. Keller. – Az öregúr két-három napon belül meg fog itt jelenni, és akkor elviheti az egyetlen szeme fényét.

Másodpercekig figyelte az orvosnő a főorvost. Feltűntek neki a kis elmélyült ráncok a szája sarkában.

– Mi bántja, Matthias? – kérdezte hirtelen.

Dr. Keller nem nagyon sietett a válaszadással, csak hallgatva nézte Barbara Fernbachot. Az nem soká gondolkodott:

– Ha nincs valami fontosabb dolga, jöjjön velem a laboratóriumomba – mondta energikusan –, ott zavartalanul beszélgethetünk.

Nem várt választ, már el is indult a folyosón.

Dr. Keller habozott egy rövid ideig, de azután szóltanul követte...

Barbara betette a szövetpróbát egy Petri-csészébe, és kicsit bizonytalanul fordult az íróasztala mellett álló főorvoshoz.

– Most pedig tudni akarom,

Matthias, mi nyomasztja? – jelentette ki. – Jó barátok vagyunk. Vagy nem?

– Elismerem – válaszolt halkán dr. Keller. – Ha rajtam múlva, akkor... akkor... a fene egye meg – folytatta átmenet nélkül –, egyszer mégiscsak meg kell magának mondanom: végtelenül sokat jelent a számomra, és én lennék a legboldogabb ember a földön, ha örökké együtt lehetnék magával.

A szavait mély sóhajtás kísérte. – Na, most már tudja, és nyugodtan kinevethet.

Barbara Fernbach mereven nézett a főorvosra. Amit az imént hallott, s ami nem egyéb volt, mint szerelmi vallomás, ha ugyan éppen nem házassági ajánlat, először át kellett gondolnia. Úgy érezte, hogy lerohanták.

– Mi lenne ezen nevetni való? – kérdezte másodpercek múlva, amikor visszanyerte a lélekjelenlétét. – Egyáltalán nem tartom nevetségesnek, ha valaki bevallja egy másik embernek, hogy kedves neki, hogy szeretné vele megosztani minden örömét és bánatát. Mindenesetre örülök annak, amit mondott.

Dr. Keller szeme felragyogott.

– Ez azt jelenti, hogy...

– Kérem, ne folytassa! – szakította félbe a főorvost Barbara. Sejtette, mit akar még mondani. De azt is tudta, hogy válasza csalódást okozna neki, és ettől szerette volna megkímélni. Persze nagyon kedvelte dr. Kellert mint kollégát és mint embert is. De Barbara Fernbach tisztában volt azzal, hogy két ember együttélé-

séhez többre van szükség, mint hogy kedvelik egymást.

Dr. Keller vonásain árnyék futott át. – Semmi baj, Barbara – szólta halkan –, nem fog többet előfordulni, hogy kellemetlen helyzetbe hozzam.

Ez keserűen hangzott, és szemmel láthatóan fáradtságába került az, hogy uralkodjék magán.

– Butaság volt tőlem azt hinni, hogy egy szép, fiatal nő hozzáköti az életét olyan vén számárhoz, mint én vagyok, akinek még ráadásul egy felnőtt lánya is van.

– Ne túlozzon – fedtte meg Barbara Fernbach a főorvost. – Maga egyáltalán nem olyan öreg . . .

– Mindenesetre öregebb vagyok, mint a mi tisztelt igazgatónk – szaladt ki akaratlanul dr. Keller száján. Későn harapott az ajkába.

Az orvosnő szeme elkerekedett. – Mit akar ezzel mondani? – kérdezte halkan.

– Felejtse el . . . – kerülte meg a magyarázatot dr. Keller.

– Nem – válaszolta energikusan Barbara Fernbach. – Tudni akarom, mire célzott a szavaival.

Dr. Keller vonakodott egy kicsit.

– Na, jó – adta meg magát –, csak azt akartam ezzel mondani, hogy dr. Wrangel magát nagyra becsüli, és úgy tűnik, nemcsak a kollégát látja magában.

– Téved, Matthias – tiltakozott hevesen Barbara.

Tudta, hogy nem mond igazat, hiszen számára sem volt titok, hogy dr. Wrangel érdeklődik iránta. Észrevette a pillantásán és a viselkedésén. És őt is meglepte, hogy sajátságos

módon a lelke mélyén egyáltalán nem tiltakozott ellene.

– Nem tévedek – mondta dr. Keller. Fájdalmasan elhúzódott az arca és jobb kezét mellkasa bal oldalához szorította.

– Mi baja, Matthias? – kérdezte ijedten Barbara. – A szíve rendetlenkedik?

A férfi összerezett. – Csak egy kis gyengeség – nyögte ki és legyintett. – Na, megyek . . . – és így is tett. Köszönés nélkül. Hosszú léptekkel igyekezett saját szobájába és bezárkózott.

Felindultan meredt Barbara Fernbach az ajtóra. A Kellelrel történt beszélgetés nagyon felkavarta. Mivel most egyébként is majdnem kétórányi szabad ideje volt, elhatározta, hogy sétál egyet a Szent Anna Klinikához tartozó tágas parkban.

Éppen az előcsarnokon haladt át, amikor az egyik folyosón felé tartó dr. Wrangel megszólította.

– Üdvözlöm, kolléganő, már vége a szolgálatnak?

– Csak egy kis szünet – válaszolta röviden az orvosnő.

Dr. Wrangel megnyerően mosolygott.

– Tulajdonképpen szerettem volna magával pár szót váltani – mondta. – De mivel most a jól megszolgált pihenőjét tölti . . . – lemondóan elhallgatott.

Már megint itt volt! Ez a furcsa érzés, ami mindig elfogta Barbarát, amikor dr. Wrangellel beszélt. Hirtelen védtelennek érezte magát. – Rendelkezésére állok – válaszolt halkan.

– Remek – dr. Wrangel szemmel láthatóan megörült. – A szobámban? – kérdezte.

Barbara Fernbach bólintott, és szóltalanul követte a tágas igazgatói irodába. Végül ő volt, aki elkezdte a beszélgetést. Ugyanis megakadt a tekintete egy csomó beteglapon és néhány irattartón, amelyeneket a gondnokság használt. – Mit kezd ezekkel? – kérdezte csodálkozva.

Dr. Wrangel egy másodperccig kicsit zavarban volt.

– Csak tájékozódom – válaszolta aztán kitérően.

Nem tudta és nem akarta megmondani a kolléganőnek, milyen célból vannak nála a gondnokság által őrzött beteglapok és irattartók. – Egyébként – váltott gyorsan témát –, maga szemüveg nélkül még elragadóbb és szeretni valóbb.

Barbara Fernbach elpirult. Nem tudta, mit válaszoljon erre. Mennyi ideje is, hogy egy férfi ehhez hasonló kedves szavakat mondott neki? Ezekben a pillanatokban ráébredt, hogy nemcsak orvosnő, hanem nő is. – Igazgató... igazgató főorvos úr, maga... nem helyes, hogy így beszél velem – szólt szárazon, és bosszankodott a dadogásán.

– Miért nem, Fernbachné asszony? – dr. Wrangel mélyen Barbara szemébe nézett. – Vagy szívesebben venné, ha Fernbach kisasszonynak szólítanám? – Barbara zavarban volt, megfelelő szavakat keresett. Nem tudta dr. Wrangel pillantását kikerülni, és talán nem is akarta. – Nem vagyok férjnél – felelt végül dr. Wrangel kérdésére, amely vilá-

gosan mutatta, hogy ez a férfi, aki egyébként a főnöke, vonzódik hozzá. De amint észrevette, hogy számára sem közömbös a férfi, ismét jelentkezett az a kis félelem, hogy elveszti a fejét, és esetleg újra az úgynevezett „hetedik mennyországból” a mély sötétségbe zuhanhat.

Kikerülte a választ! Dr. Wrangel elkomolyodott. – Be akartam vallani, hogy maga egyáltalán nem közömbös számomra.

– Ilyen rövid idő után? – kérdezte halkan az orvosnő.

– Feltétlenül hosszú idő kell ahhoz, hogy az ember rájöjjön, hogy valaki iránt vonzalmat érez? – kérdezett vissza dr. Wrangel.

– Kérem, ne kívánjon feleletet! – kérte halkan Barbara. – Nem tudom a választ. Különösen nem most és nem ma.

– Hanem mikor? – Dr. Wrangel mindkét kezével megfogta a fiatal nő vállát. – Mikor? – ismételte meg kérdését.

Barbara pulzusa lázasan vert. Érezte, hogy aligha ellenkezne, ha dr. Wrangel most meg akarná csókolni. De hogy ezt nem tette, nagyra értékelte. – Lehet, hogy hamar, lehet, hogy később – válaszolta meg fojtott hangon a kérdést.

– Talán – dr. Wrangel habozott egy kicsit – ... Keller doktor miatt?

Barbara csodálkozva nézett rá:

– Hogy jut ilyesmi az eszébe?

– Mert azt hiszem, Keller kolléga szereti magát – válaszolta nyugodt hangon dr. Wrangel. – Látom, és meg is tudom érteni.

Barbara Fernbach nem kerülte el

Wrangel követelőző tekintetét. – Nem Keller doktor miatt, bár őt nagyon kedvelem – mondta. Szíve nyugtalanul dobogott, és hirtelen elfogta a vágy, hogy egyedül maradjon és rendezze magában az érzéseit. Gyengéd mozdulattal kivonta magát a vállán fekvő kezekből. – Szeretnék most elmenni és élvezni a munkaszünetet – szólalt halkan.

– Természetesen – dr. Wrangelen nem lehetett látni, mire gondol. – Bocsássa meg a nyíltságot, kisasszony . . . Barbara. Lágyan, sőt tapintatosan mondta ki a keresztnevet, mintha attól tartott volna, hogy ezzel valamit szétrombol.

Barbara Fernbachnak akaratlanul mosolyognia kellett. – Na jó, Wrangel doktor úr – mondta –, megengedem magának, hogy Barbarának szólítson, ha szolgálaton kívül és nem mások előtt beszélünk egymással.

– Köszönöm. – Dr. Wrangel ajtót nyitott előtte. – Viszontlátásra.

– Viszontlátásra – Barbara ezzel elhagyta a főnöki szobát. Amikor néhány perc múlva átment az előcsarnokon, hogy a parkba érjen, észrevette azt a fiatal lányt, akinek a gyerekeit fogós beavatkozással segítette világra. – Üdvözlöm, Zimmermann kisasszony – szólította meg –, hogy van?

– Köszönöm, doktornő, jól. – Uschi Zimmermann idegesnek látzott.

– Örülök – válaszolta mosolygva az orvosnő. – Ha kívánja, már holnap hazamehet.

– Haza . . . – valahogy vágyakoz-

va ismételte a szót Uschi. Barbara Fernbach megértette. Ezek a fiatal teremtések nem igazán tudták, hová tartoznak. – Jól van a gyereke is – mondta –, na, még találkozunk . . . – Barátságosan intett a fiatal anyának, és folytatta az útját. Szeme sarkából még látta, amint Uschi Zimmermann eltűnik a gondnoki épületben.

\* \* \*

A fiatal anya hallgatagon figyelte Neumayr úr szavait. Az arcvonásai mintha megkövültek volna.

– Holnap vagy holnapután magát elbocsátják, Zimmermann kisasszony – fejezte be mondanivalóját a gondnok, és egy darab papírt tolt a lány elé. – Tehát maga kap – és megnevezett egy összeget –, és ezzel letette minden gondját. A gyerekeknek biztosan jó sora lesz.

– Hová . . . kihez kerül? – kérdezte halkan Uschi Zimmermann.

– Ezt nem tudom és nem is szabad magának megmondanom – válaszolt a hájas Neumayr alamuszi mosollyal. – Kérem, itt írja alá. – Rámutatott egy helyre a papíron. – Ez egy úgynevezett lemondó nyilatkozat, amelyben kötelezi magát, hogy a gyerekekre semmiféle igényt nem támaszt, sem most, sem később.

A fiatal anya arca elsötétült. Hallgatva meredt az előtte fekvő papírra. A lelkében a legkülönbözőbb érzések küzdöttek egymással. Az úgynevezett „otthonára” gondolt, az ócska vityillóra, amelyben Fredde húzza meg magát. Borzadt attól a gondolattól, hogy ilyen környezet-

ben neveljen egy csecsemőt. Az ezzel járó kiadások kérdésére már nem is mert gondolni. Másrészt – ugráltak összevissza a gondolatai –, azzal a pénzzel, amit a gyerekről való lemondásért kapnak, lehetne valamit kezdeni, és esetleg megteremthetnék egy normális élet alapjait. Ez a kilátás csábító volt.

Uschi Zimmermann belsejében vegyes érzelmek kavargtak. De valami új is jelentkezett a szívében – az anyaság érzése. Egyáltalán nem volt egyszerű dolog a saját húsát és véréit, a gyereket, akit fájdalommal hordott ki és hozott a világra, másnak odaadni.

– Nos? – sürgette Neumayr úr türelmetlenül. – Döntött végre?

A lány összerezett. Volt még egy kis vonakodás benne, de aztán határozott mozdulattal megragadta a tollat, és odaírta a nevét a Neumayr által fogalmazott, gépelt nyilatkozat alá. Az, hogy ennek nem volt hivatalos jellege, egyáltalán nem tűnt fel neki.

– Mikor kapom meg a pénzt? – kérdezte halkán.

– Azonnal. – Neumayr tárcájába süllyesztette az aláírt lemondó nyilatkozatot, és átnyújtott a fiatal anyának egy sárga borítékot. – Nem kell utánaszámolni, annyi.

– Köszönöm. – Ursula Zimmermann felállt, és az ajtó felé indult.

– Még valami – szólta Neumayr a lány után. – Először is azt tanácsolom, hogy saját érdekében senkinek se beszéljen a megállapodásunkról, másodsor pedig: fontos, hogy holnap, az elbocsátásakor jelentse ki az

osztályon, hogy a gyermekét csak másnap fogja elvinni. Világos?

Uschi Zimmermann csak bólintott, és ment tovább. Szobája felé menet a K szoba előtt kellett elhaladnia, ahol a kisfiát tudta. Másodpercekig tétovázott, de azután mégis folytatta az útját. A kocka el volt vetve, és most már az ő feladata volt, hogyan tud érzéseivel megbirkózni.

\* \*

Dr. Keller sötét arckifejezéssel ült íróasztalánál. Az előbbi szívgyörcs már elmúlt. De a lelki nyugalma mégis erősen megingott. Most már tisztán látta, hogy Barbarával kapcsolatos reményeit el kell temetnie. Ez fájt. Ugyan Barbara egy szót sem szólt arról, hogy mit érez az igazgató főorvos iránt, de Matthias Keller biztos volt benne, hogy ezek ketten előbb vagy utóbb egymásra találnak. – Mindig én vagyok a vesztes – sziszegte a foga között.

Ebben a pillanatban a telefon csengése elszakította szomorú gondolataitól. A szülőszobából hívták. Egy segédorvos izgatottan jelentette, hogy az egyik szülés előtt álló beteg fájásai hirtelen abbamaradtak. – Mit csináljunk?

– Adjanak be neki serkentőt! – fújta dühösen, és megnevezett egy injekciót. Elégedetlenül önmagával és a világgal csapta le a kagylót, és másodpercek múlva kiviharzott a szobából. Most friss levegőre volt szüksége.

Dr. Keller még negyedórája sem volt távol, amikor a szülőszobában

vészhelyzet állt elő. Dr. Schober nem sokat fontolgatott. Először megpróbálta Barbara Fernbachot elérni. Amikor ez nem sikerült, felhívta a főorvost. De vele sem volt szerencséje. Nem volt más hátra, a főnököt kellett hívni. Őt azonnal kapcsolták. Dr. Schober rövid szavakkal jelentett.

– Az egyik beteg szülés közben súlyosan begörcsölt, miután beadták neki a főorvos által rendelt injekciót . . .

– És hol van dr. Keller? – kérdezte dr. Wrangel.

– Fogalmam sincs – jött a vonakodó válasz.

Dr. Wrangel a homlokát ráncolta. A dolog egyáltalán nem tetszett neki. – Azonnal jövök – szólt, és letette a kagylót.

Néhány perc múlva már a szülőszobában volt. Tudta, hogy a páciens igen nagy veszélyben van, ha a serkentő beadása után súlyos görcsöt kapott. A születendő gyermeket még ennél is nagyobb veszély fenyegette.

A szülőágyon fekvő nő nyöszörgött a fájdalomtól és a szeméből félelem tükröződött.

Dr. Wrangel a monitorjelzésekre nézett. A magzat szívhangjai gyengék és rendszertelenek voltak.

– Ne féljen – nyugtatta dr. Wrangel az asszonyt –, vákuumharanggal világra segítjük a gyereket – mosolygott –, gyorsan fog menni.

– Sectio vaginalis – határozta el dr. Wrangel rövid vizsgálat után, de egyetértő pillantást váltott dr. Schoberrel.

A szülő nő felkapta a fejét. – Mi az? – kérdezte.

– Egy bizonyos különleges fajtája a szülésnek. Semmit sem fog érezni, mert elkábítjuk.

Dr. Wrangel a szülésznőhöz fordult. – Fektesse az oldalára a lumbálérzéstelenítéshez – rendelte. A másik nővérrel kezébe adatta a már előkészített fecskendőket és beadta az injekciót. Az ismét hátára fektetett beteg rövidesen a hátsó bordáitól egészen a lábfejeig teljesen érzéketlenné vált, de eszméleténél maradt.

Dr. Wrangel szájkendőt köttetett fel és kesztyűt cserélt. Mély lélegzetet vett és belekezdett a munkába. Nem az első eset volt, hogy vaginális császármetszést végzett, eddig mindig sikerrel.

Dr. Wrangel megfeszített figyelemmel dolgozott. Átmetszette a méhszáj falát és a vákuumharanggal kiszívta a magzatot az anyaméhből. Szó szerint az utolsó percben, hiszen a kis test már egészen elkéült.

– Oxigénhiány!

A szülésznő átvette az újszülöttet, aki levegő után kapkodott, majd keservesen felsírt.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és dr. Keller lépett a szülőszobába. Erősen lihegett, mert ijedtében úgy futott, mint egy hosszútávfutó, ugyanis sétája közben hirtelen eszébe jutott, hogy a szülőszobából mit is telefonáltak neki, és hogy erre ő hogyan rendelkezett.

– Későn érkeztem? – toltult aztán a halk kérdés Keller ajkára.

– Még nem – válaszolta dr.

Wrangel röviden. – Lássá el kérem az anyát! Közben én a csecsemővel foglalkozom.

– Természetesen – válaszolt dr. Keller, aki kutyául érezte magát a bőrében. A következő percekben azonban bebizonyította, hogy valóban jó orvos. Megtisztította a szülőcsatornát és bevarrta a méhszáj falát. Majd megkönnyebbülten utasította a nővért, hogy a beteget helyezze át a megfigyelőbe. A mozdulatlanul fekvő asszonyhoz néhány megnyugtató szót intézett. – Minden rendben van. Próbáljon meg most aludni. Később újra megnézem.

A páciens, mialatt a szülőszobából átvitték a megfigyelőbe, megpróbált mosolyogni, de nem volt hozzá ereje.

Dr. Keller odalépett a főnökéhez, aki a szó szoros értelmében harcot folytatott az újszülött életéért.

– Köszönöm, Wrangel doktor úr – szólt fojtott hangon a főorvos. – Én... én nagyon sajnálom...

Dr. Wrangel röviden felpillantott. – Felejtse el – válaszolt röviden, és figyelmét megint a csecsemőre fordította. – Azt hiszem, a többi rábizhatjuk az inkubátorra – vélte, visszafordulva dr. Kellerhez. Ismét keresztezte pillantása a főorvosért, és észrevette szemében a sajátságos csillogást. A kolléga gyors lélegzése sem került el a figyelmét. Nem tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy dr. Keller nem a legjobb egészségnek örvend, és elhatározta, hogy amint lehet, beszélni fog erről vele. – Átveszi most a kicsit?

– Magától értetődik – mondta dr. Keller, és az elszéledő igazgató főorvos után nézett, míg az el nem tűnt. Csak ezután látott hozzá, hogy a csecsemővel foglalkozzon, és gondoskodott róla, hogy a gyerek inkubátorba kerüljön.

\* \*

A parkbeli séta jót tett Barbarának. Ismét képes volt tisztán gondolkozni. Az összevisszaság, amit a két beszélgetés – dr. Kellerrel és az igazgatóval – lelkében okozott, feloldódott.

Útban osztálya felé találkozott dr. Schoberrel, aki rendkívül elcsigázottnak látszott. – Történt valami, míg én távol voltam? – kérdezte.

– Hát történt egy és más – válaszolt dr. Schober, és kérés nélkül elmondta kolléganőjének, hogy mi történt a szülőszobában.

Barbara Fernbach elsápadt. Matthias Kellerre gondolt, aki most biztosan megint mély lelki válságban van. Alig figyelt oda, amikor dr. Schober rövid köszönéssel folytatta útját. Hirtelen elhatározta, hogy megkeresi dr. Kellert. Háromszor is be kellett kopogtatnia, mire felhangzott egy barátságatlan „szabad”.

– Maga az? – szólt elkínzottan dr. Keller, amikor meglátta, hogy Barbara Fernbach áll előtte. – Mi baj van?

– Dr. Schober elmesélte, ami a szülőszobában...

– Szóval elmesélte – vágta el dr. Keller az orvosnő szavát. – Akkor úgyis tud mindent – fűzte hozzá keserűen.

– De nagyon szeretném magától

hallani, Matthias – kérte Barbara Fernbach kedves hangon.

Dr. Keller az ajkába harapott. – Na jó – egyezett bele mogorván, és elismételte a történeteket. – Kudarcot vallottam – fejezte be. – Most meg van elégedve, Barbara?

– Majd ha maga felhagy az önsajnálattal – válaszolt az orvosnő. – Mit akar, végül is jól végződött.

– Igen, de csak azért, mert a főnök beugrott.

– Én ezt nagyszerűnek találom – mondta Barbara.

– Lehet. De miért nem tolt le a mulasztásomért? – dühödött neki a főorvos. – Úgy kezelte, mint egy ostoba fickót, akinek a neveletlenségét nagy kegyesen megbocsátják.

– Nem értem magát, Matthias – vetette ellene Barbara Fernbach. – Örüljön neki, mert másvalaki ordított volna magával.

– Az még mindig jobb, mint elfogadni a kegyet és kötelezően hálásnak is lenni érte – dohogott dr. Keller –, és pont dr. Wrangeltől!

– Azért nem szereti, mert maga fölé helyezték. Igaz? – Barbara nyíltan nézett Kellerre.

– Ez így nem helyes megfogalmazás, Barbara – ellenkezett a főorvos. – A főnökünk nekem nem ellenszenves, és fenntartás nélkül elismerem a kvalitásait. És nem is haragszom, hogy helyettem ő lett az igazgató főorvos . . . – hirtelen abbahagyta, öszszerándult az arca, és a melléhez kapott.

Barbara Fernbach látta ezt, és megjedte.

– Mi történt, Matthias? – kér-

dezte gondterhelten. – Mi baja van?

– Semmi. Egyáltalán semmi – mondta izgatottan. – Érti? Semmi bajom sincs.

Barbara nem haragudott meg ezért a kitörésért. – De hiszen én csak segíteni szeretnék, Matthias – válaszolta nyugodtan.

– Tudok magamon segíteni, ha éppen szükség lenne rá. – Doktor Keller hirtelen hátat fordított. Nem tudta és nem is akarta elismerni, hogy a szíve komoly gondot okoz neki.

Barbara Fernbach dr. Keller széles hátát látta maga előtt. Ebben a pillanatban szerette volna a férfi hátát lágyan, vigasztalóan megsimogatni. Most ébredt rá, hogy dr. Keller mégis egy kicsit többet jelent számára, mint kollégát, jó barátot. Hirtelen visszagondolt a főorvos szavaira, amelyeket másnak, mint házassági ajánlatnak, nem lehetett felfogni. Barbara nem volt biztos benne, vajon nem fogadta volna-e mégis el, ha . . . hát igen, ha nem éppen dr. Wrangel jött volna főnöknek a Szent Anna Kórházba.

Dr. Keller lassan visszafordult Barbarához.

– Bocsássa meg, hogy előbb olyan ingerült voltam – mondta immár fegyelmezett hangon.

– Semmi baj, Matthias. – Az orvosnő az órájára nézett. Te jó isten, már az osztályon kellene lennie. – Tudja, hogy a maga számára mindig itt vagyok, ha szüksége van rám – fűzte még hozzá, és elindult.

– Köszönöm – mormolta dr. Kel-



ler, és az ajtóra meredt, amely becsukódott Barbara mögött. Fáradt mozdulattal nyúlt a telefonhoz, és közölte az ügyelettel, hogy a szolgálati ideje lejárt, és sürgős esetben otthon található.

\* \*

A következő órákban, a szolgálat befejeztéig Barbara Fernbach nem jutott hozzá, hogy dr. Keller dolgán törje a fejét. Az osztályon sok tennivaló adódott, ami teljes koncentrációt igényelt. Megkönnyebbülten lélegzett fel, mikor megállapította, hogy mindössze már csak egy fél óra van hátra. Még egy rövid körutat tett az osztályos nővér kíséretében az osztályon, és közben eszébe jutott, hogy meg akarta írni Uschi Zimmermann elbocsátó jelentését. A lányt meglehetősen nyomott hangulatban találta.

– Ennyire lehangolt, Zimmermann kisasszony?

– Óh, csak mindenféle eszembe jutott, ... a gyerek miatt... meg minden... – válaszolt a fiatal anya kicsit zavartan. Lelke egyáltalán nem volt nyugodt.

Az orvosnő úgy gondolta, megéri. – Gondjai vannak a baba miatt – mondta együttérzően, és egy kicsit gondolkozott. – Van egy ajánlatom – Barbara rámosolygott a lányra. – Holnap menjen először is haza, és készítsen mindent elő, hogy a baba... na, tudja már: ágyacska, fehérnemű satöbbi. A kicsi meg nyugodtan nálunk maradhat két-három napig, míg végleg haza tudja vinni.

Uschi Zimmermann meghatározó-

hatatlan kifejezéssel nézett az orvosnőre. – Köszönöm, doktornő – szólt halkan.

– Nincs miért. – Barbara Fernbach adott még néhány ide vonatkozó utasítást az osztályos nővérnek, és kezet nyújtott Uschi Zimmermann-nak. Ezután az osztályon különböző papírokat írt alá, és ellenőrizte a napló bejegyzéseit.

– Hát akkor a holnapi viszontlátásra, nővér...

Útban a szobája felé eszébe jutott von Angern kereskedelmi tanácsos unokája. Megváltoztatta az irányt, és hamarosan belépett a K szobába, hogy biztonság kedvéért még egyszer megnézze a sárgaságos csecsemőt. Ez gyorsan megtörtént, és Barbara meg volt elégedve. A kicsi szervezete legyőzte a betegséget, és alig különbözött a többi gyerektől a kis kerek ágyakban.

Hirtelen kinyílt az ajtó, és egy nővér lépett a szobába. Amikor meglátta az orvosnőt, gyorsan vissza akart húzódni.

– Jöjjön csak nyugodtan be, nővér – szólt mosolyogva Barbara Fernbach –, már éppen menni akarok.

A nővér nevét nem ismerte, bár már látta a házban. Mindenesetre nem az ő osztályához tartozott. – Ha már itt van – szólt hozzá –, mindjárt átrendezhetne valamit. – A közvetlenül az ajtó mellett álló ágyra mutatott. – Ez a baba még pár napig itt marad. Tolja át az ágyacskát a másik oldalra, ezt pedig... – mutatott egy másik kis ágyra, amelyik a második volt a sorban, és amelyikben

von Angern kereskedelmi tanácsos unokája feküdt – valószínűleg már holnap elviszik.

A nővér szeme felvillant. – Elintézem, doktornő – mondta. Barbara Fernbach búcsút intett a nővérnek, és elhagyta a szobát. Ha olvasni tudott volna a gondolatokban, biztosan nem távozott volna el olyan gyorsan.

Erna nővérnek tulajdonképpen jól jött az orvosnő utasítása, mert nagyjából megfelelt annak a rendelkezésnek, amit egy órával ezelőtt Neumayr úr sugott a fülébe. Percek alatt teljesítette Barbara Fernbach kívánságát. Azt az ágyat, amelyben Uschi Zimmermann fia feküdt, áttolta a szomszéd szobába. Ott ugyancsak két sor ágy volt részint alvó, részint síró csecsemővel.

\* \*

Dr. Wrangel kedvetlenül tolta félre az előtte fekvő aktákat. Egyszerűen képtelen volt a figyelmét összpontosítani. Gondolatai állandóan visszatértek a főorvosra. Nem a szülősobában történtek miatt – nem, valami más foglalkoztatta. Dr. Kellert nemcsak mint orvost értékelte, de kedvelte emberileg is. Mindent megfigyelő szeme elől nem maradt rejtve, hogy a főorvos időként szívpanaszokkal küszködik. Wrangel most el is döntötte magában, hogy erről mielőbb beszélni fog vele.

De beszélnem kell Barbarával is – mondta magának –, mégpedig a leg-sürgősebben. – Joachim Wrangel nem az az ember volt, aki sokáig halogatja a cselekvést, ha már egyszer

határozott, márpedig az ő elhatározása végérvényes volt. Érezte, hogy Barbara Fernbach az az asszony, aki hozzá tartozik, bár csak rövid ideje ismerte. Minden idegszálában benne rezgett, hogy ez az asszony végtelenül sokat jelent számára, hogy szerelmes lett belé. Ugyanígy azt is sejtette, hogy Barbara is vonzódik hozzá. Minek akkor tovább várni egy mindent tisztázó beszélgetéssel?

Dr. Wrangel nem sokáig fontolgattott, elhatározta, hogy felhívja az orvosnőt. A nőgyógyászat számát tárcsázta, és Barbara Fernbachot kérte a telefonhoz. Megtudta, hogy éppen úton van hazafelé.

Barbara Fernbach valóban éppen el akarta hagyni a Szent Anna Kórházat, amikor meglátta az igazgató főorvost, aki sietős léptekkel igyekezett felé. Önkéntelenül kuncogni kezdett, mert rendes körülmények között egy igazgató főorvos méltóságteljesebben szokott közlekedni.

Az előcsarnok végén, egészen közel a kijáráthoz találkoztak. – Ilyen sietős, igazgató úr? – kérdezte Barbara kicsit gúnyosan. Nem éppen tiszteletteljesen hozzátette: – Netán egy bizonyos valaki – nyomatékosan ejtette ki a szót – már várja?

Meglepetten nézett dr. Wrangel az orvosnőre. De aztán elégedett mosoly jelent meg a száján szögletében. – Nincs semmiféle „valaki” – vágta rá, de a következő pillanatban hirtelen meggondolta magát, és szemé vidáman felcsillant. – Pontosan – helyesbítette –, mégis van va-

laki, mégpedig maga, kedvesem. – Barbara Fernbach mosolygott ezen a játékos visszavágáson. – Én? – nézett rá kérdően. – De... hiszen én nem is vártam magára.

– Annysira biztos ebben? – szaladt mosolyra dr. Wrangel szája. De a szeme komoly maradt, és olyasmit mondott, amit Barbara nagyon is jól értett. Különös, izgató és ugyanakkor jóleső érzés töltötte el.

– Ha jól tudom, mindketten szolgálaton kívül vagyunk – ragadta magához dr. Wrangel ismét a szót. – Mi lenne a véleménye arról, ha együtt vacsoráznánk, és beszélgetnénk egy kicsit? – kérlelően nézett a fiatal nőre.

Barbara Fernbach habozott a válasszal. Hirtelen Matthias Kellerre kellett gondolnia, de eszébe jutott az is, milyen tisztességesen viselkedett Wrangel, amikor kritikus helyzetben habozás nélkül helyettesítette dr. Kellert. Nem akart neki ezért már egyébként is köszönetet mondani? – Nem bánom – válaszolta, és ez kimondottan barátságosan hangzott.

– Köszönöm, Barbara... – Dr. Wrangel önkéntelenül csak a keresztnevéen szólította az orvosnőt.

Barbara Fernbach nem válaszolt. Hallgatva engedte, hogy dr. Wrangel a kocsijához vezesse.

\* \*

Valahol éjfél utött az óra, amikor Barbara kiszállt dr. Wrangel kocsijából, és halkan kinyitotta a háza ajtaját. – Csodálatos este volt, Joachim – fordult a szoroson mellette

álló igazgató főorvoshoz –, köszönöm magának.

– Én tartozom köszönettel, Barbara. – Mindkét kezével megfogta Barbara vállát, és gyengéden magához vonta. – Soha többé nem akarom elengedni magam mellől – szólt halkán.

Hevesen dobogott Barbara szíve, és vágyakozásteli fény csillant a szemében. Az elmúlt órákban, amelyeket Joachim Wrangelgel egy kedves kiskocsmában jó bor és hangulatos zene mellett töltött, már meggyőződött róla, hogy szerelmes, hogy elvesztette a szívét, hogy szereti Joachim Wrangel, és hogy a férfi viszonozza érzelmeit. Ismét felébredt benne a nő, összes kívánságaival és vágyaival egyetemben.

– Várjak még? – futott át Wrangel gondolatán – de anélkül, hogy észrevette volna, szorosán átölelte Barbarát. Nem érzett ellenállást. A fiatal nő teste engedelmesen simult hozzá. Most már Joachim Wrangel nem habozott tovább. – Szeretlek, Barbara – mondta halkán.

Barbara szíve olyan hangosan dobogott, már-már attól tartott, kívül is meghallható. A szeméből boldogság sugárzott. És akkor hosszú csókban találkozott ajka dr. Wrangelével. Nem vad és szenvedélyes volt ez a csók, hanem inkább lágy, figyelmes és gyengéd.

Barbara úgy érezte magát, mint aki a felhőkbe emelkedik. Nehezére esett ismét visszatérni a valóság világába. De ez is csodaszép volt, hiszen előtte állt a férfi, akit szeretett.

– Nagyon boldog vagyok, Joachim – suttogta. Az elmúlt évek és hónapok minden elfojtott vágya felszínre bukkant ebben a néhány szóban. – Szeretlek, és ha elhagysz, akkor...

– Pszt, kicsi doktornő – vágott szavába mosolyogva dr. Wrangel –, ilyesmire még gondolnod sem szabad.

Még egyszer karjaiba zárta a fiatal nőt, és gyengéden megcsókolta. – Aludj jól, kedves, holnap találkozunk.

– Jó éjszakát, Joachim – válaszolta halkán Barbara, megfordult, és néhány pillanattal később eltűnt a házban.

Csendesen maga elé mosolyogva ült vissza dr. Wrangel a kocsijába, és elindult.

\* \*

– Szép napunk van ma – mondta az osztályos nővér, amikor Barbara Fernbachal, akinek a szemében az elmúlt este boldogsága ragyogott, átlapozta a naplót. Majd átadta a fiatal Uschi Zimmermann-nak a zárójelentést, néhány, a kisfiára vonatkozó utasítással együtt.

– Minden jót! – Barbara Fernbach kezet nyújtott a kismamának. – Ahogy megbeszéltük, a babát elviheti, mielőtt otthon berendezkedett a fogadására.

Uschi Zimmermann köszönetet mondott, vállára dobta a táskáját, és elhagyta az osztályt. Amint leért a hallba, hirtelen valami összeszorult a szívében, amikor arra gondolt, hogy a gyereket soha többé nem lát-

ja. Ez rossz volt, nagyon rossz. Ezen nem változtat a sok pénz sem, amit kapott...

– Na, indulunk haza?

Uschi Zimmermann hátrafordult, és meglátta Neumayr urat, aki észrevétlenül követte. – Igen – válaszolta kényszeredett hangon.

– Itthagya a gyereket? – kérdezte a biztonság kedvéért fojtott hangon a gondnoksági alkalmazott, bár tíz perccel ezelőtt Erna nővér már informálta telefonon.

– Igen – válaszolt gyenge hangon a fiatal anya, és elfordult. Megbánás kínozza. Megbánás afelett, hogy belement ebbe az alkuba. Lassan haladt a kijárat felé. Szeme sarkából látta, ahogyan a hájas Neumayr úr eltűnik a gondnokság épületében. Visszaemlékezett a gondnok diadalmas, ördögi mosolyára, és ez hirtelen lázadást váltott ki belőle. Egyszerre ébredt benne düh és vágyakozás a gyereke után. A küszöbön hirtelen visszafordult. Senkivel sem találkozott, amikor visszament az osztályra, pillanatokig habozva megállt a K szobánál, majd határozott mozdulattal kinyitotta az ajtót. A csecsemőkön kívül most senki sem volt a helyiségben. Uschi emlékezett, hogy az ő fia jobbra, az ajtó mellett álló első ágyban fekszik. – Drága kicsim, nem adlak oda – suttogta. Gyorsan felkapott egy ott heverő takarót, kivetete a babát az ágyból és belecsavarta. Éppen ilyen gyorsan elhagyta a K szobát – és a szerencse kedvezett neki. Egyetlen nővér sem volt látható, míg elérte az előcsarnokot. De éppen abban a pillanatban, ami-

kor itt keresztül akart sietni, feltűnt a főorvos. Uschi Zimmermann elsápadt.

– Hazafelé, Zimmermann kisaszszony? – Dr. Keller barátságosan intett a fiatal anyának. – Sok szerencsét magának is, a babának is . . .

– Köszönöm. – Uschi Zimmermann még szorosabban magához szorította a fiát, és rohant a kijárat-hoz. Félt, hogy az ellenszenves Neumayr úr megint feltűnik.

– Ennek aztán ugyancsak sürgős – gondolta dr. Keller, és fejszóválva folytatta útját.

Éppen elérte az osztályát, amikor belépett az osztályos nővér. – Az igazgató főorvos úr telefonált pár perce – mondta –, hogy keresse fel.

Dr. Keller felhúzta a szemöldökét. – Igen – brummogta, és elindult. Néhány másodperc múlva szemben állt dr. Wrangellal a nagy igazgatói szobában. – Beszélni óhajtott velem.

Dr. Wrangel a legjobb hangulatban volt. Tessékelően mutatott a sarokban elhelyezett ülőgarnitúrára. – Itt jobban beszélgethetünk . . .

Dr. Wrangel rögtön a tárgyra tért. – Gondjaim vannak, Keller kolléga úr – kezdte.

Dr. Keller csodálkozva nézett rá: – Mivel vagy kivel kapcsolatban? – kérdezte, és furcsa érzése támadt. – A munkámról van szó, igazgató főorvos úr?

– Hagyja el végre ezt az igazgató urazást – mondta neheztelessel –, elvégre kollégák vagyunk, és ha rajtam múlna, akár barátok is lehetnénk.

Dr. Keller felfigyelt. De mielőtt még válaszolhatott volna, dr. Wrangel már folytatta: – Maga miatt aggódom, Keller úr, és szeretnék segíteni. – Bátorítóan nézett a főorvosra.

– Igazán nem tudom, miben vagy hogyan segíthetne ön nekem – válaszolta dr. Keller kitérőleg.

Dr. Wrangel nem zavartatta magát.

– Magának problémái vannak, kedves kolléga – válaszolta –, még-hozzá lelkiek és testiek egyaránt.

Mélyen a szemébe nézett az idősebb kollégának.

– Hogy lelki gondjait mi okozza, azt sejttem – tette hozzá.

– Csakugyan? – kérdezte dr. Keller némi gúnnyal.

– Igen. Mégpedig a mi tisztelt Fernbach kollégánónk – válaszolta dr. Wrangel meglepő nyíltsággal. – Igaz?

Dr. Keller elhúzta a száját. Egy fél átvirrasztott éjszakájába került, míg sikerült a Barbarához fűzött korábbi reményeit végleg eltemetni, és most jön ez a dr. Wrangel, és mindent újra felkavar.

A főorvos keményen dr. Wrangel szemébe nézett. Gyorsabban vette a levegőt. A mellében olyan rándulást érzett, majd szétvetette a mellkasát. Egyszerre vágy fogta el, hogy valakivel beszéljen erről, hogy a feszítő nyomástól megszabaduljon. De kivel? Ezzel a dr. Wrangellel, akit sérítő módon fölébe helyeztek? Ám furcsa módon bizalmat érzett ez iránt a nála nem kevés évvel fiatalabb kolléga iránt. Hogy is fejezte ki magát

előbb? Lehetne akár barátság... vagy valami ehhez hasonló...

A két férfi állhatatosan nézett egymással szembe. Keller egyszerre úgy érezte, mintha egy láthatatlan folyosó nyílna dr. Wrangel és közte.

– Igen, igen. Igaza van – kiáltott fel izgatottan, és felszólítás nélkül elmesélte, mit jelentett számára Barbara, milyen reményei voltak, és azt is, hogy arra a következtetésre jutott, hogy ezeket az álmokat végérvényesen el kell temetnie.

– Miért? – kérdezte dr. Wrangel halkán, és feszülten várta a feleletet.

Dr. Keller egy pillanatig tétovázott.

– Na jó – válaszolta szomorúan –, mert én, vén trottli, azt hittem, hogy szerelmes vagyok Barbarába.

– És talán nem ez volt a helyzet?

Dr. Keller nyíltan a szemébe nézett főnökének, és megrázta a fejét.

– Nem. Ez nem is volt és nincs is így – válaszolta. – Amit én szerelemnek hittem, csak erős szimpátia volt, amit az ember valószínűleg csak nagyon jó barátok iránt érez. Én mindenestre azt szeretném, ha Barbara valóban nagyon boldog lenne.

– Ez nagyon önzetlen dolog – jegyezte meg dr. Wrangel, és az a tisztelet, amelyet már eddig is érzett idősebb kollégája iránt, csak fokozódott.

– Ugyan, dehogy – utasította vissza hevesen dr. Keller. – Csak beláttam, hogy nem én vagyok Barbara számára az igazi férfi. Már csak amiatt is, hogy itt van ez az én átkozott... – szívbajt akart mondani, de

az utolsó pillanatban ez a szó ki-mondatlan maradt.

– Az ön miye miatt? – kapaszkodott bele az elhallgatásba rögtön dr. Wrangel. – A szíve, ugye?

A főorvos érezte, hogy dr. Wrangel átlát rajta. Ismerje el? És ha igen, mi történik ezután? Egy szívbajos orvos, aki a döntő pillanatban rohamot kaphat, kockázati faktor egy klinika számára. Dr. Keller tudta, hogy ez mit jelent. Meglátszott az arcán.

– Ki vele, Keller – szólt energikusan dr. Wrangel. – Ezt nem mint ennek az intézménynek az igazgató főorvosa kívánom meg, hanem mint kolléga, és ha akarja, mint barát...

Ezek a szavak nem maradtak háttástanok a főorvosra. Arca meg-rándult. Hirtelen felemelte a fejét. – Miért akar pont nekem segíteni? – kérdezte kételkedően.

Dr. Wrangel készen állt a válaszzal. – Mert kedvelem magát, és még sokáig szeretném megtartani a Szent Anna Kórház számára. De ez nem lehetséges, ha továbbra is így csinálja, és egy napon infarktus következtében munkaképtelenné válik.

– Hogy jut eszébe az infarktus?

– Megfigyeltem magát, és közben néhány dolog feltűnt nekem, ami számomra egyértelműnek tűnik – felelte nyugodtan dr. Wrangel. – Tehát?

Dr. Keller belátta, hogy nem hallgathat tovább. Feladta védekező magatartását, és mindent elmondott dr. Wrangelnek.

– Most meg van elégedve? – végezte be dühösen. – Csak arra ké-

rem, hogy semmiről ne beszéljen senkinek. Legkevésbé Barbarának szabad erről tudnia.

– Nekem az az érzésem, hogy éppen ő vett észre valamit, vagy legalábbis megsejtette – válaszolta dr. Wrangel.

Dr. Keller közbevágott. – Talán akkor éppen ez volt az oka, hogy ő... – hirtelen abbahagyta – az ördögbe is – folytatta –, végül is miért ne tudhatná: én Barbarának... házassági ajánlatot tettem. – Halkan hozzátette: – Úgy látszik, nem akart szívbjajos férjet.

– Nem ez volt az oka – vetette elene dr. Wrangel.

– Hanem? – dr. Keller csodálkozva nézett kollégájára.

– Beszélhetek nyíltan? – dr. Wrangel elhatározta, hogy tiszta vizet önt a pohárba.

– Kérem erre – dr. Keller megsejtett valamit.

– Utálok a bújócskát – vette át a szót dr. Wrangel. – Röviden: Barbara a feleségem lesz, mert szeretjük egymást. – Na, végre kimondta, és megkönnyebbült. – Tulajdonképpen bocsánatot kellene kérnem öntől, hogy a nőt, aki magának olyan sokat jelentett, elvettem magától – fűzte hozzá.

Dr. Keller kihúzta magát.

– Csak azt lehet elvenni valakitől, ami az övé volt – válaszolta szomorú hangon –, de Barbara soha nem volt az enyém. – Elfordította az arcát, de azonnal összeszedte magát. – Kívánok önnek és természetesen Barbarának is sok boldogságot – mondta. – Tiszta szívből...

Dr. Wrangel meleg érzés töltötte el ez iránt a nagyszerű ember iránt. Hirtelen kezét nyújtotta: – Köszönöm – mondta röviden. – Talán mégis lehetünk még barátok.

Dr. Keller egy pillanatig vonakodott, de azután elfogadta a felé nyújtott kezét. – Köszönöm az őszinteségét – szölt –, de most már...

– Még egy pillanatra – szakította félbe a főorvost dr. Wrangel –, a szívével kapcsolatban...

Kollégájának azt ajánlotta, vesse alá magát újabb vizsgálatnak, és ha szükséges, műtéti beavatkozásnak is.

– Ki lenne hajlandó ilyen kockázatos operációt vállalni? – kérdezte.

– Én – válaszolta nyugodtan dr. Wrangel. – Amerikában már elvégeztem néhány ilyen műtétet sikeresen.

Dr. Keller szemében kételkedés tükröződött. – Nem – préselte ki magából –, nem hagyom összeszabdalni magam, különösen nem a szív-tájon. Ki biztosít arról, hogy a műtőasztalról nem egyenesen a hullaházba kerülök-e?

– Senki – válaszolta komolyan dr. Wrangel. – De adjon magának esélyt! Fontolja meg!

– Meg fogom tenni – morogta dr. Keller, aki nem szívesen beszélt erről a témáról. Bólintott az igazgató felé, és kiment. Azazhogy majdnem futott, felszakította a folyosó ajtaját, és olyan erővel ütközött össze valakivel, hogy egy halk káromkodás is kicsúszott a száján. Aztán meglátta, hogy egy nő áll

előtte. Nem fiatal lány, hanem egy nagyjából vele majdnem egyidős, mutatóss asszony. Galambszürke kosztümöt hordott, ami előnyösen emelte ki karcsú alakját. Sötét, majdnem fekete haja volt, lágyan hullámos, mely ovális arcot keretezett, ahonnan két nagy, kifejezésteljes szem nézett rá.

Dr. Keller rosszkedve villámgyorsan elszállt.

– Kérem, asszonyom, bocsássa meg az ügyetlenségemet – mentegézőzött.

Az asszony nevetett, és közben leplezetlenül szemügyre vette a magas, fehér köpenyes férfit. – Nem történt semmi... doktor... – válaszolta dallamos hangon.

– Dr. Keller – mutatkozott be gyorsan a főorvos. Különös érzés kerítette hatalmába, amint az asszony szemébe pillantott, amely olyan meghittnek tűnt számára, bár korábban sohasem látta.

Hasonló érzések fogták el a galambszürke kosztümös hölgyet is. Ez tehát az a főorvos, akinek Rottach professzor kívánsága szerint a Szent Anna Kórház igazgató főorvosának kellett volna lennie – futott át a gondolatán.

– Segíthetek valamiben, asszonyom? – kérdezte belénken dr. Keller. Szíve szerint minél tovább beszélgetett volna ezzel az asszonnyal.

– Köszönöm, Keller doktor úr – hangzott a válasz, melyet meleg mosoly kísért –, de én valójában dr. Wrangel igazgató főorvost keresem.

Dr. Keller bólintott. – Hát akkor

még egyszer elnézését kérem – mondta, és folytatta az útját.

Az asszony titokzatos mosollyal az ajkán nézett a magas férfi után, és rövid kopogtatás után belépett az igazgató főorvos ajtaján.

\*\*

Barbara Fernbach éppen a szobájában tartózkodott, amikor a főorvos felhívta, és közölte vele, hogy von Angern kereskedelmi tanácsos a nap folyamán el akarja vinni az unokáját.

– Megteheti. Elmúlt a veszély – közölte dr. Kellerrel –, de javasolni fogom, hogy két hét múlva még legyen egy kontrollvizsgálat.

– Rendben van – értett egyet dr. Keller.

– Még egyszer megnézem a gyereket – fejezte be Barbara Fernbach a beszélgetést, és néhány perc múlva belépett a K szobába, ahol egy nővér éppen egy csecsemőt tett tiszába. Az orvosnő köszöntötte, és odalépett ahhoz az ágyhoz, amiben a kereskedelmi tanácsos unokáját tudta. A következő pillanatban megmerevedett. Az ágy üres volt. – Nővér – kiáltott –, hol a gyerek? – Az üres ágyra mutatott.

– Amikor bejöttem, doktornő, üres volt az ágy – válaszolt a kérdezett. – Talán már elvitte az anyja.

– Hogyhogy az anyja?

– Hát a Zimmermann, akit ma hazaengedtek – vélte a nővér.

Barbara fejében egymást kergették a gondolatok.

– Uschi Zimmermann? – ismételte a kérdést. – De hát annak van sa-



ját gyereke, és ez . . . – mondat közben abbahagyta és keresve körülnézett. – Akkor a Zimmermann gyerekeknek még itt kell lennie – kiáltott fel –, nézzen utána!

Ez hamar meg is történt, de eredmény nélkül. – Nem értem – mormogta Barbara Fernbach. – Hívják a főorvost – fordult a nővérhez –, és az osztályos nővért is, sürgősen!

Barbara rejtély előtt állt. Sem ő, sem az azonnal megjelent osztályos nővér nem talált magyarázatot a csecsemő eltűnésére.

Percek múlva odaért dr. Keller is. – Hát ez hiányzott a legkevésbé – mondta dühösen. – Ha a kereskedelmi tanácsosnak ez a fülébe jut, az isten irtalmazzon nekünk.

Egyszerre felkapta a fejét. Eszébe jutott a fiatal Zimmermann lány, akivel az előcsarnokban találkozott, amint éppen egy csecsemőt vitt a karján. Rövid szavakkal elmesélte az esetet. – De hát a mindenit – gurult dühbe –, csak egy gyerek volt nála. Hol van akkor a másik?

– Itt van – szólalt meg ebben a pillanatban a nővér. – A Zimmermann baba a szomszédos szobában fekszik. Éppen most találtam meg.

Barbara Fernbach beszaladt a mellettük lévő szobába. Valóban, Uschi Zimmermann gyereke békésen feküdt az ágyában. Az orvosnő görcsösen gondolkozott. És hirtelen úgy érezte, megtalálta ennek a rejtélyes dolognak a magyarázatát. Igen. Így, és nem másképp kellett történnie. Uschi Zimmermann, úgy látszik, meggondolta magát, és mégis magával vitte a gyerekét. Nagy siet-

ségében és zavarában nem a sajátját kapta fel, hanem von Angern kereskedelmi tanácsos unokáját. Barbara közölte meglátását a főorvossal. – Az a gyerek, akit maga Uschi Zimmermann-nál látott, a kereskedelmi tanácsos unokája volt, akiről a lány azt hitte, a sajátja – végezte be.

Dr. Keller a fejéhez kapott. – Hát ez nem lehet igaz! – mondta izgatottan.

– Meg kell találnunk a Zimmermann lányt – szólt energikusan Barbara Fernbach. – Jöjjön, Matthias, elmegyünk a gondnokságra a címéért.

– Igaza van, Barbara. – Dr. Keller követte előresiető kolléganőjét.

\* \*

Dr. Wrangel meglepetten nézett a nővére. – Carla, te vagy? – üdvözölte csodálkozva, gyors testvéri csókkal. – Mi szél hozott erre?

Carla mosolygott. – Vágyakoztam utánad – válaszolta –, ezenkívül egyszer már el szerettem volna jönni a klinikára, ami gyakorlatilag mégiscsak a kettőnké. Még soha nem voltam itt.

– Örülök, hogy itt látlak – válaszolt Joachim Wrangel kedvesen. – Bocsáss meg, hogy nem mentem be Bécsbe, de nagyon kevés az időm. Pláne, hogy még egy speciális feladatct is bíztaál rám.

– Rájöttél valamire?

– Részben – válaszolt dr. Wrangel –, legalábbis, ami az elszámolásokat illeti.

– És a másik ügyben? – tudakolta Carla Eichhof.

– Még semmi – vallotta be dr. Wrangel –, de rövidesen . . .

– Majd kiderül, Joachim. – Carla Eichhoff elgondolkozva nézegette a lába alatt fekvő szőnyeg mintáit. – Ez volt tehát Keller főorvos – jegyezte meg halkán, bár ennek tulajdonképpen nem sok köze volt ahhoz, amiről eddig beszéltek.

– Te ismered dr. Kellert? – kérdezte csodálkozva dr. Wrangel.

– Igen – erősítette meg Carla Eichhoff, és elmesélte, hogyan ütköztek össze a folyosón. – Egyébként nagyon rokonszenves ember . . .

Dr. Wrangel felfigyelt. – Azonkívül kiváló orvos – mondta nyomatékkal. – Még azt is el tudnám képzelni, hogy egyszer barátok legyünk.

– Én is – vágta rá Carla Eichhoff, és bájos arca elpirult egy csöppet.

– Olálá! testvércém . . . – vigorgott dr. Wrangel –, tán csak nem dobbant meg a magányos szíved? – kérdezte kacintva.

Carla Eichhoff hátravetette a fejét. – Na és ha úgy lenne? – kérdezte élesen. Átható pillantást vetett öccsére.

– Örülnék neki – mondta az mosolyogva. Egyszerre elkomolyodott. – Szeretnék én is közölni veled valamit, Carla – mondta. – Légy erős! Ha minden jól megy, hamarosan lesz egy sógornőd.

– Egy . . . micsoda? – Carla Eichhoffnak a meglepetéstől elállt a száva. De gyorsan összeszedte magát. – És ki lesz az? – kérdezte.

– Biztosan nem ismered – válaszolt dr. Wrangel. – Legalábbis még

nem. De csodálatos nő, és én szerelem – mondta.

Carla Eichhoff igyekezett kiszedni az öccséből, hogy ki is lesz a jövő sógornője, de dr. Wrangel mosolyogva elhárította.

– Maradjon ez csak meglepetés – szólt. – De most bocsáss meg, hív a kötelesség. Kikísérlek az előtérig.

Carla Eichhoff felemelkedett. – Mikor találkozunk? Ma este?

Dr. Wrangel ellent akart mondani, mert Barbarára gondolt. De a nővére egyáltalán nem engedte szóhoz jutni. – Nincs kifogás – mondta energikusan. – Ma este velem fogsz vacsorázni itt, Mödlingben, mégpedig a „Wienerwaldklause” vendéglőben. A vendégem vagy.

Dr. Wrangel nem ellenkezett. De elhatározta, hogy az együttlétet megrövidíti, hogy utána még alkalma legyen Barbarával találkozni.

– Itt maradsz estig Mödlingben? – kérdezte.

– Nem is rossz ötlet – válaszolt Carla Eichhoff, és akaratlanul dr. Kellerre gondolt közben. – De sajnos, még van Bécsben egy-két elintéznivalóm. Tehát akkor hétre visszajövök érted.

– Hatra – ellenkezett dr. Wrangel. Villámgyorsan kiszámította, hogy ebben az esetben mintegy két órával később még találkozhat Barbarával.

– Nem bánom – egyezett bele Carla Eichhoff. Dr. Wrangel megkönnyebbülten lélegzett fel. Kikísérte nővérét az előtérig. Közvetlenül a széles üvegajtó előtt elbúcsúzott tő-

le, szokásuk szerint egy gyors öleléssel és egy puszival az arcára. Amint megfordult – a nővére már éppen elment –, pontosan Barbarával találta szemben magát. Az orvosnő mintegy tíz méterre állt tőle. Joachim Wrangel rögtön tudta, hogy tanúja volt a búcsúzási jelenetnek.

– Na, jöjjön már – kiáltott dr. Keller izgatottan az orvosnőnek, aki állva maradt, mint akit villám sújtott, látva Joachim Wrangelt, amint azt az idegen, csinos nőt megcsókolta. Fájdalmas szúrást érzett a szívében, szomorúság és csalódás fogta el.

Dr. Wrangel nekilendült. Ezt a félreértést ki kell magyaráznom, hátrázta el. Hosszú léptekkel keresztülsietett az előtérben, de addigra Barbara Fernbach már hirtelen megfordult és követte dr. Kellert a gondnokság irányába.

– Halló, Barbara... – kiáltotta utána –, várj egy kicsit... – Amint dr. Keller meghallotta az igazgató hangját, megfordult és megállt. Némi szorongással várta dr. Wrangel kérdéseit. Azok nem is vártak magukra sokáig.

– Mi a baj? Történt valami? – Az igazgató főorvos kutató pillantást vetett Barbara Fernbachra. De amikor az dacosan kerülte a tekintetét, egyenesen dr. Kellerhez fordult.

– Tehát?

A megszólított nagyot nyelt, és röviden válaszolt a történeteket.

Dr. Wrangel nem hitt a fülének. – Akkor indulás – vette át az irányítást, és ő lépett be elsőként a nagy irodahelyiségbe. Rövidesen kezében

volt egy karton Ursula Zimmermann címével.

Dr. Wrangel eltette a papírt, és Barbara Fernbachhoz fordult. – Azonnal odamegyünk, mialatt maga... – ránézett dr. Kellerre – itt tartja a frontot.

Dr. Keller bólintott. – De mit mondjak a kereskedelmi tanácsosnak, ha megérkezik az unokájáért?

– Tartsa szóval – válaszolt dr. Wrangel. – Meséljen neki valami pótvizsgálatról vagy valami ilyesmiről. Remélem, hamarosan visszaérünk a gyerekekkel együtt. – Megfogta Barbara karját. – Gyere, együtt megyünk...

Amikor éppen azon voltak, hogy elhagyják a gondnokságot, kinyílt Neumayrnak, a gondnokság vezetőjének ajtaja.

– Mi történik itt? – kérdezte hangosan.

Az egyik alkalmazott elmondta, miről van szó. – Az igazgató főorvos úr kérte Ursula Zimmermann címét, aki ma távozott.

A hájas Neumayr úr összerendezte. – A Zimmermannét? Minek? – kérdezte rosszat sejtve.

– Mert elvitt egy gyereket – válaszolt a főorvos, aki hallotta Neumayr kérdését. Nem azt mondta, hogy a gyereket, hanem egy gyereket.

Neumayr azonban a hirtelen rátörő izgalomban úgy látszik, félreértette a főorvost. A félelemtől és düh-től majd kiugrott a szeme. – Ez a szemét Zimmermann – hörögte. – De a pénzt elfogadta. Na várj csak... – sziszegte maga elé. Ám

Neumayr nem számolt az igazgató főorvos bámulatosan jó hallásával. Dr. Wrangel fejében mintha jelzőcsengő szólalt volna meg. Villámgyorsan megfordult, és pár lépéssel a gondnokság vezetője elé lépett, aki bizonytalanul tett hátrafelé egy lépést.

– Neumayr úr, ismétlje meg, amit az előbb mondott – rivallt rá a kövér emberre. A szeme hidegen, vést jóslóan villámlott. Majdnem biztos volt benne, hogy egy piszkos üzlet nyomára bukkant, olyasmire, amiről valami suttogás eljutott a bécsi kuratóriumhoz. Neumayr dühöngő megjegyzése tette gyanakvóvá. És ő értett hozzá, hogy villámgyorsan kombináljon.

– Nem értem, mit kíván, igazgató úr – próbált visszakozni Neumayr. De nem jól ismerte dr. Wrangelt.

Az igazgató főorvos keze előre lendült és elkapta a hátráló Neumayr gallérját. Szoroson magához húzta... – Beszéljen, Neumayr – sziszegte az arcába –, vagy... – nem részletezte, mi következne a „vagy” után. De kemény tekintete világosan beszélt, és ezt Neumayr úr is megértette. – Miért kapott pénzt Zimmermann kisasszony? – támadt a gondnokra. – Mennyit és kitől? – Szorítása nem lazult.

Neumayr arcán apró izzadság-cseppek jelentek meg. Feladta a színlelést, és megpróbálta menteni, ami menthető. – Én... én semmi bűnt nem követtem el, igazgató úr – nyöszörgött –, ellenkezőleg, én csak mindenkinek segíteni akartam.

– Miközben azonban persze fő-

leg a saját piszkos hasznára gondolt – morogta dr. Wrangel. – Még beszélünk erről. Remélem, világos, hogy az itteni munkaviszonya azonnali hatállyal megszűnt. – Fenyegetően nézett Neumayrra. – De azt ajánlom magának, hogy a házat ne hagyja el. Még nem végeztünk egymással. Ha nem találom itt, amikor visszajövök, a rendőrséggel hozatom vissza.

Neumayr egy szót sem mert szólani. Csak bólintott. Dr. Wrangel ismét az ajtónál várakozó Barbarához lépett. Dr. Kellert már nem látták. – Gyerünk, Barbara, induljunk! – mondta, és már át is vágott a hallon. Barbara követte. A szeme sarkából meglátta dr. Kellert, aki az előtér másik oldalán láthatóan nagyon hevesen vitatkozott egy idősebb úrral.

– Ez von Angern kereskedelmi tanácsos – súgta oda az igazgatónak Barbara Fernbach –, úgy látom, Keller kollégának nincs könnyű dolga.

Dr. Wrangel csak pillanatokig habozott. – Indulunk – mondta határozottan, mert meg volt győződve arról, hogy dr. Keller az ő segítségével is elbír az ingerült kereskedelmi tanácsossal.

\* \*

Barbara az úton végig egy szót sem szólt. Állandóan arra a jelenetre kellett gondolnia, amelyet a hallban látott. De a döntő kérdés egyszerűen nem akart az ajkára jönni. Lelkében viszont nőtt a keserűség, és akaratlanul is a régi csalódásra kellett gondolnia.

Ami pedig dr. Wrangelt illeti, túlságosan is a vezetésre és a tennivalókra koncentrált ahhoz, hogysem Barbarának magyarázatot adjon.

Csak amikor Bécs belvárosán hajtottak keresztül, törte meg Barbara a hallgatást. Ő, aki a dunai fővárost jobban ismerte, irányította dr. Wrangelt az utcák kuszaságán át a Práter környékéig. Az Urban utca 7. számot aztán már nagyon gyorsan megtalálták. Egy kíváncsi házmesternőtől megtudták, hogy Uschi Zimmermann a harmadik emeleten lakik.

- Gyere - dr. Wrangel megfogta Barbara kezét. A harmadik emeleten már egy csecsemő sírása mutatta számukra az utat.

Dr. Wrangel kopogott, és Barbarával együtt belépett egy helyiségbe, ami egy konyha és egy előszoba keverékének tűnt. Egyetlen pillantással felfedezte az asztalon álló ruháskosarat az újszülötten.

Uschi Zimmermann ijedten nézett a két fehér köpenyes alakra. - Mit akarnak - kiáltotta -, én... én... nem adom oda a gyerekeket! Visszakaphatják a pénzt. Még majdnem mind megvan.

Barbara Fernbach odalépett Uschi Zimmermannhoz. Megnyugtatóan beszélt a teljesen megzavart lányhoz: - Nem akarjuk sem a gyereket, sem pedig semmiféle pénzt - mondta -, mi csak ezt a babát akarjuk - a ruháskosárra mutatott -, ez ugyanis nem a maga gyereke. - Nyomatékosan megismételte: - Más gyereket hozott magával.

Uschi Zimmermann értetlenül né-

zett a ruháskosárba. - Nem az én gyereke? De akkor hol az én gyereke?

- Kint a Szent Anna Kórházban - válaszolta Barbara Fernbach. Nyugodt szavakkal megmagyarázta a fiatal anyának a helyzetet, és végül sikerült őt meggyőznie.

- Mi... mi lesz most? - kérdezte ijedten Uschi Zimmermann.

- Semmi más, mint hogy most a kisbabával együtt velünk jön vissza Mödlingbe - kapcsolódott be dr. Wrangel. Barátságosan és biztatóan nézett a fiatal lányra.

- De mit szól majd az a Neumayr úr? - kérdezte Uschi Zimmermann vonakodva.

Dr. Wrangel szeme villámokat szórt. - Azt csak nyugodtan bizzam - válaszolta keményen.

Alig öt perccel később a babával mindhárman az autóba ültek, és visszaindultak Mödlingbe.

Dr. Kellernek leesett a kő a szívről. - Még egyszer megvizsgálom a gyereket - mondta dr. Wrangel és Barbara felé fordulva. - Soha nem lehet tudni... - A zavartan mellettük álló Uschi Zimmermannra félig rosszálló, félig megbocsátó pillantást vetett.

- Jó gondolat - egyezett bele az igazgató főorvos -, közben én Zimmermann kisasszonnyal együtt tisztázom az ügyet a gondnokságon.

- Muszáj nekem is ott lennem? - kérdezte félve a fiatal lány.

Dr. Wrangel bólintott. - Ne tartson semmitől... - szólt megnyugtatóan.

- És a gyereke?

– Utána megkapja – válaszolt az orvosnő –, és ha megvárja a szolgálatom végét, haza is viszem magát a gyerekekkel.

– Köszönöm, doktornő. – Uschi Zimmermann halványan elmosolyodott, és követte dr. Wrangel a gondnokságra.

– Akarja maga megvizsgálni a kicsit, Barbara, vagy? . . .

A házi megafon hangja félbeszakította dr. Kellert. „Fernbach doktornőt várják a szülőszobába” . . .

Barbara Fernbach mosolygott. – Ezzel minden tisztázódott – mondta, és elindult.

Dr. Keller alaposan megvizsgálta a kereskedelmi tanácsos unokáját, és megleégedetten állapíthatta meg, hogy minden a legnagyobb rendben van. Megkönnyebbülten elhagyta az osztályt, és bement a szobájába. Egy fél óra volt még munkaidejéből hátra.

Gondolatai elkalandoztak. Ismét az a nő jelent meg lelki szemei előtt, akivel nem sokkal ezelőtt összeütközött. Elegáns jelenség volt, valami olyan kisugárzással, amely mély benyomást tett rá. Visszaemlékezett, milyen kérdő és érdeklődő szemekkel nézte meg őt az az asszony. Ki lehetett? Talán az igazgató valamelyik ismerőse? Elhatározta, hogy ezt valahogy kideríti. Csendes mosoly jelent meg a szája szögletében. Lelkében valami megmozdult – egy meleg, jótékony érzés.

\* \*

Neumayr úrnak a gazdasági hivatalból kemény kihallgatást kellett elvi-

selnie. De hát most már nem tehetett egyebet, kénytelen volt bevállalni sötét üzleteit.

Dr. Wrangel nem sokat teketóriázott. – Maga és Erna nővér természetesen azonnali hatállyal elvannak bocsátva . . . – Megsemmisítő pillantással mérte végig a kellemetlen embert. – A továbbiakat a kuratóriumtól fogja megtudni – mondta dühösen –, a rendszertelen elszámolások miatt még külön is felelnie kell.

Neumayr elsápadt. Ezzel nem számolt. – És mi lesz a pénzzel, amit ennek . . .? – A hallgató Uschi Zimmermannra mutatott.

Dr. Wrangel gúnyosan mosolygott. Nem fog megártani, ha Neumayr alapos leckét kap. – Nem azt mondta előbb, hogy a pénzt azért adta a lánynak, hogy fehéreneműt meg miegymást vegyen a kisbabájának? Lehet, hogy rosszul hallottam? – Kemény gúnyval nézett a csalóra.

– Ezt én mondtam?! – hördült fel Neumayr, de gyorsan behúzta a fejét, amint dr. Wrangel fenyegető pillantását észrevette.

– Az ördögbe . . . bánom is én! – mondta dühösen. Érezte, hogy jobban teszi, ha nem nagyon ugrál.

– Ezt hát tisztáztuk – mondta szárazon dr. Wrangel. – Fogja a holmiját, és tűnjön el innen!

Ezt a felszólítást Neumayr gyorsan követte. Mérges pillantást vetett dr. Wrangelre meg Uschi Zimmermannra, és köszönés nélkül elhagyta a gondnokságot.

– Hallotta – fordult a lányhoz dr. Wrangel –, a pénzt megtarthatja.

– Nagyon . . . nagyon köszönöm.  
– Uschi Zimmermann közel volt a síráshoz.

Dr. Wrangel elkísérte a fiatal anyát az osztályra. – Gondoskodjon róla, hogy Zimmermann kisasszony megkapja a gyereket, és törődjön velük egy kicsit, amíg Fernbach doktornő értük jön – utasította az osztályos nővért, és barátságosan elköszönt Uschi Zimmermanntól.

Visszatérve a szobájába még elintézett néhány írnivalót, majd felhívta a szülészeti osztályt. Barbarával akart beszélni. Fontosnak tartotta, hogy még mielőtt Carlával újból találkozik, tisztázza azt a félreértést, ami közte és Barbara között keletkezett. De legnagyobb sajnálatára arról értesült, hogy Barbara alig egy órája elhagyta a szülőszobát. – Mondja meg Fernbach doktornőnek, hogy el kellett mennem, de valamivel nyolc óra után érte jövök – kérte a nővért. Elgondolkozva tette helyére a kagylót, és elindult klinikai lakása felé, hogy átöltözzön az esti találkozásra nővérével.

\* \* \*

– Kész – szólta Barbara Fernbach, és átadta az ott álló nővérnek az újszülöttet. Majdnem három óra hosszat tartott a szülés. Barbara levette a szájjvédőt, és lecsavarta kezéről a leheletvékony kesztyűt. – A többi magára bízom – fordult dr. Schoberhoz –, ugyanis megígértem egy kismamának, hogy hazaviszem a gyerekével együtt. – Rövid köszönettel elhagyta a szülőszobát, és egyenesen az osztályára sietett, tud-

ván, hogy Uschi Zimmermann ott várja.

– Nos, minden rendben? – kérdezte.

– Nagyon is, doktornő – válaszolta a lány –, megvan a saját gyerekem és még a pénzt is megtarthatom. – Halkan beszámolt a csodálkozó orvosnőnek a gondnokságon történt leleplezésről.

– Tehát az igazgató főorvos rendet teremtett – állapította meg csendben Barbara Fernbach, és újra érezte mellében a fájdalmas szúrást. Ismét eszébe jutott az idegen nő, akitől Joachim olyan szeretettel és gyengéden búcsúzott. – Ha készen van, indulhatunk – mondta erőltetett mosollyal.

Barbara Uschi Zimmermann-nal, aki csecsemőjét a karján tartotta, elhagyta a Szent Anna Kórházat. Nem éppen örömteli gondolatok foglalkoztatták az úton, miközben anyát és gyermekét a ház kapujáig vitte. Ott barátságos szavakkal elköszönt a hálás Uschi Zimmermann-tól, és azonnal visszaindult Mödlingbe.

Eredetileg egyenesen haza szándékozott menni, de aztán másképp határozott, és a Szent Anna Kórházba hajtott, ahol visszavonult a szobájába. A szíve mélyén egy kicsit abban reménykedett, hogy dr. Wrangel a klinikán hamarabb megtalálja, mint otthon – feltéve, hogy egyáltalán keresi. Alig odafigyelve próbált közben néhány írásbeli munkát elvégezni.

Egy pillantása az órára meggyőzte, hogy hét óra már elmúlt. De dr.

Wrangelnek se híre, se hamva. Ez rosszul esett neki. Másodpercekig gondolkozott, majd határozott és felhívta az igazgató szobáját. De senki sem jelentkezett. Barbara elbizonytalanodva tette le a kagylót, majd egy másik számot hívott: az ügyeleti szolgálatot.

– Az igazgató főorvos úr a házban van még? – kérdezte.

– Azt hiszem, nincs, doktornő – jött a nővér felelete. – Egy pillanat, éppen itt látom . . . igen, megvan: az igazgató úr sürgős esetben húsz óráig a „Wienerwaldklause” vendéglőben érhető el . . .

– Köszönöm. – Felindulva tette le az orvosnő a kagylót. Tudta, hogy van Mödlingben egy ilyen nevű hely. Esetleg ott vacsorázik Joachim? Megint az idegen nő jutott az eszébe. Összevissza ugráltak a gondolatai, és egyszerre elfogta a vágy, hogy tisztán lásson. Nem éppen féltékenység volt, ami ösztökélte, hanem inkább a lelke mélyéről jövő szükséglet, hogy még időben megóvja magát a szomorúságtól, a könnyektől . . .

Öt perc múlva már úton volt. Izgalom fogta el Barbarát, amint elérte a Wienerwaldklause vendéglőt, és a parkírozó autók sorában felfedezte dr. Wrangel kocsiját. Egy pillanattal habozott, de azután határozottan belépett az ismert vendéglőbe, amely három egymásba nyíló helyiségből állt. Egy széles üvegajtón át kereső pillantással végignézett az első két termen, amelyekben majdnem minden asztal foglalt volt. Egyszerre összerezgett és elsápadt. Fel-

fedezte dr. Wrangel. Ott ült az egyik asztalnál azzal a nővel, akit Barbara a Szent Anna Kórház hallójában látott. Egy belső hang azt súgta, játssza meg Joachim előtt a véletlenül betévedtet és figyelje meg, hogyan reagál erre. De valami visszatartotta ettől. Talán a büszkesége volt az, ami tiltotta, hogy azt a látogatást keltse, mintha futna a férfi után. Ennek ellenére még habozott egy pillanattal, de ez elég volt ahhoz, hogy letegyen az elhatározásáról, mert látta, amint dr. Wrangel az asztal kezét az ajkához emelte, és megcsókolta. És látnia kellett a nő gyengéd mozdulatát is, amivel Joachim Wrangel haját megsimogatta, előre hajolt és megcsókolta az arcát.

Barbara Fernbachban egy világ omlott össze. Csak nagy fáradsággal volt képes az önuralmát megtartani, közel volt ahhoz, hogy sírva fakadjon. Menekülésszerűen futott ki a vendéglőből, és beugrott a kocsijába. – Nem kellett volna azt mondanod nekem, Joachim, hogy szeretsz – suttogta keserűséggel telve. – Akkor nem fájna ennyire . . .

Hirtelen dr. Keller jutott az eszébe. Ő ilyet sohasem tett volna. Azután egy másik gondolat ötlött fel benne. Dacreakció volt-e, vagy rövidzárlat? Elindította kocsiját, és nagy sebességgel egyenest dr. Keller villájához hajtott. Hozzá menekült. – Ha még akarsz engem, Matthias – suttogta elfúló hangon – akkor . . . akkor . . . – Minden jónak tűnt előtte, ami segíthetett, hogy ne kelljen Joachim Wrangelre és az iránta érzett szerelmére gondolnia.



Míndeközben az a férfi, akiről Barbara azt hitte, hogy megcsalja őt, mit sem sejtve mosolygott nővére. Jólesett egyszer alaposan kibeszélni magát vele.

Carla Eichhoff most már ismerte öccse nősülési szándékát. – Sok szerencsét – kívánta mosolyogva –, már előre örülök a sógornőmnek, bár még nem is ismerem.

– Holnap megismered – ígérte dr. Wrangel.

– Remek – Carla Eichhoff előre-hajolt, és arcon csókolta öccsét.

– De Carla – tiltakozott zavarában dr. Wrangel –, az emberek...

– Bánom is én – válaszolt mosolyogva az asszony –, ha nekem éppen ma támadt kedvem csókolódnival...

– Nincs mit felelnem – mondta vigyorogva dr. Wrangel –, de ehhez mégiscsak valaki mást kellene választanod... – Abbahagyta a mondatot, és kutatva nézett a nővére.

– Tulajdonképpen nem értem, miért élsz még mindig egyedül – folytatta.

– Egy ilyen csinos nő, mint te. Nézz már egy kicsit körül!

– Lehet, hogy már meg is tettem – válaszolta Carla Eichhoff titokzatosan mosollyal.

– Ennek örülnék – szólt dr. Wrangel, majd hirtelen egy gondolat futott át az agyán. – Mondd csak, nővérkém – kérdezte –, csak nem arra a főorvosra gondolsz, akiről ma már vagy kétszer-háromszor kérdezősködtél?

– És ha így lenne? – Carla Eichhoff félrehajtotta a fejét.

Joachim Wrangel mélyet léleg-

zett. – Akkor az egyike lenne a legjobb gondolatoknak, ami valaha is megfordult a fejedben – dicsérte.

– Köszönöm – szólt halkán az asszony. Látta, hogy fivére az órájára pillant. – Értem – mondta –, várnak.

Dr. Wrangel bólintott. Intett a főpincérnek és fizetett. Mint egy régi vágású lovag, udvariasan a kocsijához kísérte nővérét. – Holnap felhívlak... – Homlokon csókolta, elbúcsúzott, és beszállt a saját kocsijába. A legrövidebb úton sietett Barbarához, akiről azt hitte, hogy a lakásában várja.

\*\*

Dr. Keller éppen arra készült, hogy elinduljon a Szent Anna Kórházba és felvegye az éjszakai szolgálatot, amikor csengettek a kapun. Csodálkozva ment le a földszintre és kaput nyitott. – Barbara – kiáltott meglepetten –, mi hozta hozzám? Jöjjön be, egyedül vagyok, a lányom valamelyik diszkóban szórakozik.

Tapintatosan bevezette a nappaliba a doktornőt, aki nagyon zavartnak látszott. – Sajnos, hamarosan szolgálatba kell indulnom, de egy sherryre még van időnk.

– Köszönöm, Matthias, nem fontos – háritotta el Barbara Fernbach fojtott hangon. A szemhéja idegesen rángatózott.

– Történt valami? – kérdezte gondterhelten dr. Keller. Élesen ránézett Barbarára. Szokatlanul feldőlnak találta.

Az orvosnő áthatóan nézett a főorvosra. – Én... én... szeretnék

kérdezni valamit magától, Matthias – nyögte ki végül. – Talán nem nagyon illik egy hölgyhöz, de... igen...

– Hallgatom – dr. Keller kíváncsian várt.

– Emlékszik az utolsó beszélgetésünkre, amikor azt mondta nekem, hogy szeret? – tört ki Barbarából. Hevesen lélegzett. – Akarja, hogy a felesége legyenek? – kérdezte izgatottan.

Ettől az érzelmi kitöréstől meghökkenve meredt dr. Keller az orvosnőre. – De Barbara, mi történt?...

– Igen, vagy nem? – vágott a szájába hevesen Barbara.

Dr. Keller gondolataiban zavar támadt. Hirtelen arra az asszonyra kellett gondolnia, akivel összeütközött. – Barbara, tudja, hogy kedvelem... – kezdett beszélni –, csak... akarom mondani... na igen. – Meg akarta magyarázni, amit közben felismert, hogy tudniillik, amit szerelmnek hitt, valami más volt. De nem jutott hozzá, hogy belefogjon.

Barbara gyorsan a szavába vágott. – Szóval nem – szögezte le keserűen. Megértette, hogy dr. Keller bevezető szavai visszautasítást jelentenek. Szégyenében legszívesebben bebújt volna egy egérlyukba. Mélyen sértve érezte magát a büszkeségében. Még mielőtt dr. Keller megakadályozhatta volna, kirohant a szobából, ki a házból.

Dr. Keller ijedten szaladt utána, de már csak azt látta, amint Barbara Volkswagenje hátsó lámpájának fényét eltűnik a sötétségben.

Barbara olyan volt, mint aki nincs magánál. Csak el innen, a lehető legmesszebbre, gondolta. Még a közlekedési jelzésekre sem figyelt. A stoplámpára sem, a Bécsbe vezető autópálya előtt.

A gyors útra éppen beforduló autót sem vette észre. Még kevésbé sejtette, hogy ebben a kocsiban az a nő ül, aki miatt átélte az elmúlt keserű órákat. Utolsó pillanatban úgy lát-szott, mégis felismerte a veszélyt. Még félrerántotta a kormányt, rálépett a fékre, de eközben már baljós recsegést és súrlódást hallott kocsija jobb oldala felől, és aztán már vilámgyorsan történt minden. Tompa ütést érzett a fején, és végtelen sötét mélységbe zuhant.

Carla Eichhoff csak pár méterrel távolabb tudta oldalán behorpadt kocsiját megállítani. Kiugrott, és azonnal a félrebillent Volkswagenben ülő eszméletlen nő segítségére sietett. Sikerült a sérültet saját kocsija hátsó ülésén elhelyezni. Óvatosan vezetett azon az úton, amelyet most már jól ismert, a Szent Anna Kórházhoz. Barbarát rövidesen a baleset-felvételi osztályra vitték. Dr. Keller, aki éppen megkezdte éjszakai ügyeletét, futva jött az osztályra. Egy nővér éppen meg akarta akadályozni Carla Eichhoffot abban, hogy belépjen a rendelőbe.

– Mit mond? Hogy nem szabad bemennem? – mondta felindulva. – Nekem szabad, engedjen be – vált energikussá –, én ugyanis... – Hirtelen abbahagyta a mondatot, amikor dr. Keller feltűnt előtte. Nagy szemeket meresztett a főorvosra.

Dr. Keller meglepetten nézett Carla Eichhoffra. Örömmel csillant fel a szeme. Pillantásuk találkozott. – A hölgynek szabad – fordult a nővérhez –, de adjon neki egy köpenyt.

Ez gyorsan megtörtént, és dr. Keller mellett Carla Eichhoff is belépett a rendelőbe. Röviden elmondta, mi történt.

– Kérem, maradjon itt. – Dr. Keller egy pillanatra rámosolygott Carla Eichhoffra, és a kezelőasztalhoz lépett, hogy a sérültet megvizsgálja. A rákövetkező másodpercben ijedten kiáltott fel, amint felismerte Barbarát. Átvillant az agyán a rövid látogatás, a szavai és a zavarodottsága. – Úristen, hisz ez Barbara...

Carla Eichhoff összeresztette. – Mit mond? Ez Fernbach doktornő, akit az öcsém feleségül akar venni? – kérdezte hadarva.

A főorvos megfordult, és a kérdezőre meredt. Gondolatai egymást kergették. – Ez azt jelenti, hogy... hogy doktor...

– Wrangel az öcsém – fejezte be Carla Eichhoff a kérdést, amelyet kiolvasott dr. Keller szeméből. – Igen. A nővére vagyok.

Dr. Keller haladéktalanul belefogott a még mindig eszméletlen Barbara vizsgálatába. – Azonnal a röntgenbe – utasította a nővért –, utána pedig a kisműtőbe. – Lassan a várakozó Carla Eichhoffhoz lépett.

– Súlyos? – kérdezte Carla halán.

– Agyrázkódása van és üvegszilánkok a feje jobb oldalán – felelt dr. Keller. – Hogy vannak-e belső

sérülések, a röntgen fogja megmutatni.

– Várni fogok – határozta el Carla Eichhoff.

A főorvos arckifejezése kérdővé vált. – Mire?

Carla Eichhoff kicsit habozott. – Először is érdekel Barbara Fernbach hogyléte – válaszolta –, és másodszor – finoman elmosolyodott –, másodszor szeretnék egy kicsit beszélgetni magával, Keller doktor úr.

– Én is – szaladt ki a főorvos száján. – Ha kívánja, közben a szobámban ihat egy frissen főzött kávé – fűzte hozzá gyorsan. – Amilyen hamar lehet, én is jövök – ígérte. Meghökkenve ébredt rá hirtelen, hogy még azt sem tudja, hogy hívják ezt a vonzó asszonyt. Wrangelnek biztos nem, fontolgatta, mert észrevette jobb kezén a két jegygyűrűt. Tehát özvegy. Dr. Keller határozott léptekkel a műtő felé vette útját.

\* \*

– Fernbach doktornő még a házban van? – kérdezte dr. Wrangel az ügyeletes nővért, amint belépett a Szent Anna Kórházba. – A lakásán ugyanis nem találtam.

A nővér csodálkozva nézett az igazgató főorvosra. – Igen – felelt halkán. – Keller főorvos úr éppen most látja el a kisműtőben.

Dr. Wrangel hitetlenkedve nézett a nővérré. – Ellátja? Miért, mi történt? – kérdezte, de feleletre sem várva futott végig a folyosón a kisműtő felé.

Dr. Keller kelletlenül észlelte, hogy a háta mögül valaki szól hoz-

zá. – Mi történt? Hogy van? Komplikációk? – Kellétlensége elszállt, amint feltűnt mellette a hang gazdája, az igazgató. – Sem belső sérülés, sem törés nincs – válaszolta megnyugtatóan. – Éppen az üvegszilánkokat távolítom el a fejséből. – Zavartalanul folytatta tovább munkáját.

– Diagnózis? – kérdezte röviden dr. Wrangel.

– Agyrázkódás könnyű fejsérüléssel és sokk – válaszolta dr. Keller.

Dr. Wrangel egészen addig a műtőben maradt, míg Barbarát ki nem vitték. A főorvos utasítására egyágyas szobában helyezték el.

Dr. Wrangel tovább faggatta Keller főorvost. Tudni akarta, hogy pontosan mi történt. Dr. Keller megvonta a vállát. – Csak annyit tudok, hogy Barbara ma este zavartan, magából kikelve megjelent nálam és házassági ajánlatot tett nekem – közölte. – Amikor én erre... hát igen... kosarat adtam, elrohant, illetve elhajtott, mint egy őrült.

Dr. Wrangel értetlenül hallgatta. Mi vihette Barbarát arra, hogy ilyen ésszerűtlenül viselkedjék?

– Hogy a baleset hogy történt – szólalt meg ismét dr. Keller –, azt talán a nővére tudja megmondani.

Dr. Wrangel felkapta a fejét.

– Carla? Neki mi köze van ehhez?

Tehát Carlának hívják, futott át dr. Keller agyán. – Ő hozta be Barbarát – válaszolt az igazgató kérdésére.

Dr. Wrangel felfigyelt. – Honnan tudja tulajdonképpen, hogy Carla Eichhoff a testvérem? – kérdezte csodálkozva.

– Ő maga mondta – válaszolt dr. Keller. – Jöjjön velem, ugyanis itt vár a szobámban.

Carla Eichhoff egyáltalán nem csodálkozott, amikor dr. Keller az öccse kíséretében megjelent. – Hogy van? – kérdezte a főorvost, míg a fivérének csak odaintett.

– Semmi gond – válaszolta dr. Keller –, egy hét múlva lábra áll.

– Hála istennek – sóhajtotta az asszony.

– Közben megismerkedtél dr. Kellerrel – vette át a szót némi iróniával dr. Wrangel.

– Tudom a nevét, és tudom, hogy főorvosként működik a kórházban – vágott vissza mosolyogva Carla Eichhoff. – De megismerkedni, hát ehhez hosszabb ideig és gyakrabban kellene vele együtt lennem. – Kedves pillantást vetett dr. Kellerre.

Dr. Wrangel megértette. – Ez ne legyen probléma, nővérkém –, mondta elégedetten –, semmi akadály, hogy itt Mödlingben rakj fészket.

– Miért ne? – kontrázott Carla Eichhoff. – Tetszik nekem ez a vidék. – Kellerhez fordulva kérdezte: – Mi a véleménye, doktor úr?

– Csodálatos gondolat, asszonyom – kiáltott fel a kérdezett.

– Jó. Akkor egy véleményen vagyunk. – Carla Eichhoff ránézett a főorvosra. – Ne szólítson mindig asszonyomnak – szólította fel, és sokatmondó pillantást vetett dr. Kel-



lerre, akit ez nem is hagyott közömbösen.

Carla ajkai körül titokzatos mosoly jelent meg. – Egyébként egy sor más dolgom is van – mondta a fivéréhez fordulva.

– Például? – kíváncsiskodott dr. Wrangel.

– Még időben megtudjátok – válaszolt Carla Eichhoff –, mindenestre a Szent Anna Kórházzal függ össze. – Többet nem lehetett belőle kihúzni, bár dr. Wrangel még kérdezett egyet-mást. – Türelem, türelem – csak ennyit volt hajlandó válaszolni.

Dr. Wrangel feladta, és a beszélgetés más témára tért át. Szeretett volna többet megtudni Barbara bal esetéről. Ám a nővére sem sokat tudott az elmondottakhoz hozzátenni.

Egy hívás az osztályról megszakította a beszélgetést. Dr. Kellerre volt szükség. – Kár – gondolta, de elbúcsúzott, hívta a kötelesség.

– Mi van veled, Carla? – kérdezte dr. Wrangel, amint egyedül maradt a nővérével. – Visszámész most Bécsbe?

– Muszáj – válaszolta az asszony –, kivéve, ha lenne itt egy elfogadható hotel...

– Biztosan van – válaszolta dr. Wrangel. – De javaslom, hogy aludj itt.

– Netán egyik kórteremben?

Dr. Wrangel mosolygott. – Nem, az igazgató főorvosi lakásban, ami végül is háromszobás – mondta. – Biztosan nem fog megártani a jó hírednek, ha egy éjszakát az öcsédnél töltesz.

– Ne számárokodj!

Dr. Wrangel mulatva nézett a nővérére. De egyszerre elkomolyodott. – Carla, tedd a kezed a szívedre – mondta –, mit forgatsz a fejedben? Úgy értem, a rokonszenves Keller főorvossal kapcsolatban? Na?

Carla Eichhoff egy kis ideig habozott a felelettel. Nyíltan nézett öccse szemébe, aki előtt nem volt titka. – Na jó – határozta el végre magát az őszinte válaszra –, nagyon szimpatikus nekem és tetszik is, mint férfi.

Dr. Wrangel nem volt meglepve. – Ha te, nővérkém ilyeneket mondasz – szolt –, akkor már hallok is az esküvői harangok hangját. Egyébként az a csalhatatlan benyomásom, hogy te sem vagy közömbös dr. Keller számára.

– Szép lenne – sóhajtott halkan Carla Eichhoff, kipirult arccal.

– Én is úgy találom – nyilatkozott tárgyilagosan dr. Wrangel.

– Tehát nem lenne kifogásod, ha dr. Keller és én...

– Miért lenne? – vágott nővére szavába dr. Wrangel.

De egyszerre elkomolyodott. – Stop – mondta –, mégis van egyetlen kifogásom. Jobban mondva: egy feltételem, vagy egy kérésem. – Néhány szóval ecsetelte dr. Keller szívpanaszait.

– De hát, ha így áll a dolog, én hogy tudok ezen segíteni? – kérdezte Carla Eichhoff csodálkozva.

– Megmondom neked – dr. Wrangel mélyet lélegzett és folytatta. – Ha ilyen jól megértitek egymást, valószínűleg könnyebben rá

tudod beszélni, hogy operáltassa meg magát. Saját érdekében.

– Amit persze te akarsz elvégezni – vágott közbe Carla Eichhoff –, igazam van?

Dr. Wrangel bólintott.

– Van esélye? – kérdezte egyenesen a nővére.

– Kilencven százalékban mindenképpen – válaszolta dr. Wrangel.

Carla Eichhoff nem soká habozott. – Rendben van, Joachim – mondta –, meg fogom próbálni, mert ha a leghőbb vágyam teljesül, nagyon szeretném, ha egészséges lenne.

– Beleszeretél, nővérkém? – Dr. Wrangel komolyan és kérdően nézett rá. Carla erre semmit sem felelt. Felemelkedett, és az órára nézett.

– Élek a felajánlásoddal, nálad töltöm az éjszakát – mondta kedves mosollyal –, még akkor is, ha sem éjszakai holmi, sem fogkefe nincs nálam.

– Gondoskodom róla, hogy minden szükségeset megkapj.

– Köszönöm, Joachim. – Carla Eichhoff az ajtóhoz lépett, dr. Wrangel pedig elindult Barbarához.

\* \* \*

Már majdnem kora délelőtt volt, amikor Barbara Fernbach végre felnyitotta a szemét. Először egyáltalán nem tudta, hol van. Egész lassan tért vissza az emlékezete. Koponyájában lüktető fájdalmat érzett. Fejének jobb oldalán különösen érezte a hasogató nyilallást. Amint óvatosan odanyúlt, megérezte a kötést. – Úr-

isten, mi történt velem? – suttogta maga elé. Anélkül, hogy fájó fejét megmozdította volna, pillantásával körül pásztázta a helyiséget, és világossá lett számára, hogy kórházi ágyon fekszik.

A fejében zakatoló tómpa zúgás és dübörgés ellenére Barbara megpróbált összefüggő képet alkotni magának arról, hogy mi történt. Visszaemlékezett az elmúlt estére a „Wienerwaldklause” vendéglőben, ahol Joachimot az idegen nővel látta.

Könnyes lett a szeme, amikor erre gondolt. Eszébe jutott dr. Keller és a nála tett látogatása. De ezután nagy üresség tátongott az emlékezetében.

– Hol vagyok most? – kérdezte hangosan.

– A Szent Anna Kórházban, doktornő – hangzott a nyíló ajtóból. Egy nővér lépett be éppen. Barbara ismerte is őt.

– Hogy érzi magát, doktornő? – Anélkül, hogy felszólítást kapott volna erre, a nővér elmesélte, amit tudott. Nem volt éppen sok. – Agyrázkódása és koponyasérülése van – mondta. – A főorvos úr eltávolított néhány üvegszilánkot. Egyébként ő is idejön, hogy ellenőrizze . . .

– Balesetem volt? – kérdezte hangosan.

– Igen, doktornő, nem tudja?

– De igen, mert már emlékszem – mormolta Barbara. Gyorsan utána gondolt. – Nővér, az igazgató úr a házban van? – kérdezte.

– Természetesen, doktornő – jött a válasz. – Már háromszor itt volt,

és megvizsgálta, de maga mélyen aludt.

– Itt volt? Háromszor? – Barbara agyában a gondolatok szédítő gyorsasággal üzték egymást. – Tulajdonképpen ki hozott ide a baleset után? – kérdezte a nővért.

– Én – hangzott az ajtóból.

– Maga? Kicsoda maga? – Barbara szeme villámokat szórt. Előntötte a harag. Nem törődve a fájdalommal, felemelte kissé a fejét. – Mit akar itt? Tovább akar kínozni? Kíméljen meg ettől... – Kimerülten hanyatlott vissza a párnára.

– Carla Eichhoff a nevem, és...

– Nem érdekel – kiáltotta Barbara elkínzottan. – Menjen csak vissza a maga dr. Wrangeljához és... és – Barbara nem tudta hogyan folytatja.

Carla Eichhoff szeme mindent megértően csillant fel. Valamit homályosan sejtett, úgy, hogy nem esett nehezebbre felismerni az összefüggéseket.

– Látott engem együtt dr. Wrangelgel? – érdeklődött.

– Igen, igen, igen – tört ki Barbarából –, mindent láttam.

– Azt is, hogy én őt megcsókoltam?

– Azt is – nyögte ki Barbara –, de hagyja abba kérem, ne kínozzon!

Carla Eichhoff finoman mosolygott. – Szereti dr. Wrangel, igazam van? – kérdezte egyenesen.

– Igen – kiáltott Barbara gátlástalanul –, azaz már nem. De mi köze van magának ehhez?

Carla Eichhoff titokzatosan mosolygott. A szeme sarkából látta,

amint az ajtó lassan, halkán kinyílt, és fivére lépett be a betegszobába. – Azt hiszem, ezt az öcsém jobban meg tudja magyarázni – válaszolt Barbara Fernbach utolsó kérdésére.

– Az öccse? – Barbara nagyra nyitotta a szemét. – Ki... kicsoda... mi...? – dadogta.

– Én vagyok az – dr. Wrangel szorosan az ágy mellé lépett. – Megengeded, hogy bemutassam? – a nővéreére mutatott. – Carla Eichhoff asszony, a testvérem és egyszerűsmind a kuratórium elnöke, társtulajdonosa a Szent Anna Kórháznak, valamint a te jövőd sógornőd. – Gyengéden megsimogatta Barbara homlokát. – Meg vagy elégedve?

Barbara arca először falfehér lett, azután mélyen elpirult. Nem tudta, mit mondjon. Kimondhatatlanul szégyellte magát.

– És én... én azt hittem, hogy te... hogy te...

– Tudom, hogy mit gondoltál, Barbara – szakította félbe leendő feleségét dr. Wrangel, és mosolygott. – Még egy orvosnő is tévedhet néha – fűzte hozzá.

– Meg tudsz nekem bocsátani? – suttogta Barbara boldogan ragyogó szemmel.

– Már megtörtént, Barbara – válaszolt dr. Wrangel. – Ámbátor egy feltétellel, nevezetesen hogy többet nem fogsz más férfinak házassági ajánlatot tenni, és utána összetörni magad.

Barbara összerezzen, és hirtelen elmúlt az emlékezetkiesése. Egyszerre eszébe jutott a látogatása dr. Kellernél. Mélységesen szégyenkez-

ve nyúlt Wrangel keze után. – Nem fogok, soha többé – lehelte. – Öntől is bocsánatot szeretnék kérni a téves gyanúsításért – fordult Carla Eichhoff felé, de az már közben eltűnt. Sem Barbara, sem dr. Wrangel nem vette észre, hogy halkan kiosont a szobából.

Kint a folyosón szembe jött vele a főorvos, aki Barbara állapotát kívánta ellenőrizni. Carla Eichhoff visszatartotta. – Jól érzi magát – mondta –, nagyon is jól. Az öcsém van nála. Ne zavarjuk őket.

Dr. Keller megértette. – Igaza van, asszonyom . . .

– Szólítson egyszerűen Carlának – vágott szavába mosolyogva Carla Eichhoff. Az a pillantás, amivel közben megajándékozta, aláhúzta szavait.

Dr. Keller arca felragyogott. – Nagyon szívesen, Carla – mondta örömmel. – Mindenesetre ugyanakkor ön is . . . nos igen . . . Az én nevem . . .

– Matthias, tudom – mondta ki helyette az utolsó szót Carla Eichhoff.

Fiatalos mozdulattal becsúszta kezét dr. Keller karja alá, és gyengéden másfelé irányította.

\*\*

Egy fél órával később együtt ültek dr. Wrangel szobájában. Carla mindkét orvost magához hívatta egy rövid megbeszélésre.

– Tehát a fivérem most megnősül, és én egy szeretetre méltó sógornőt kapok – szólalt meg. – Ez eddig rendben van. De még nem vagyok

teljesen elégedett a fejleményekkel. – Ránézett dr. Kellerre. – Mi van magával, Matthias?

Dr. Keller megértette a szavakat kísérő pillantást.

– Nos, nagyon jól el tudnám én is képzelni, hogy legyen valakim, aki hozzám tartozik – jelentette ki.

– Kiszemelt már valakit? – kérdezte halkán Carla Eichhoff, és nem vette le a szemét a doktorról.

– Hát, tulajdonképpen igen . . .

– És? – faggatta halkán Carla Eichhoff.

– Még nem kérdeztem meg, hogy hajlandó-e – válaszolta dr. Keller.

– Akkor tegye meg, Matthias!

Dr. Keller kihúzta magát. – Azt terveztem, hogy ezt ma este, a szolgálat befejezése után kísérelem meg – mondta.

Carla Eichhoff felfogta dr. Keller szavait. – Helyes, tehát ma este – mondta mosolyogva.

Dr. Wrangel vidáman nézett a nővére és azután dr. Kellerre. – Nagyon örülnék, Keller doktor – mondta –, maga miatt és magam miatt is.

– Magad miatt? Mennyiben? – Carla Eichhoff kutatva nézett testvére.

– Na igen – mondta –, te örülsz a sógornőnek, és ami engem illet, jól el tudnék képzelni magamnak egy sógort.

– Aha – bólintott Carla Eichhoff. – Ámde akkor meg kellene osztanod az igazgató főorvosi hatáskörödet is.

Most dr. Wrangelen volt a csodál-



kozás sora. – Hogy értsem ezt, Carla? – kérdezte.

Carla Eichhoff néhány mondatban elmondta, hogy mit tervez. – Éppen tegnap beszéltem az ügyvéddel, és ő is jónak látná, ha a Szent Anna Kórházat kibővítenénk. Azt tervezem, hogy hozzáépítünk és berendezünk egy belgyógyászati szárnyat...

– Hogyhogy tervezi? – dr. Keller nem fogta fel teljesen a helyzetet.

Dr. Wrangel átvette a szót. – Azt tervezi és azt is fogja tenni – erősítette meg. – Ismerem a nővéremet. Nem tudta, hogy Carla a kuratórium elnöknője, és itt minden az övé és az enyém?

Dr. Kellernek néhány másodperc-re volt szüksége ahhoz, hogy a hallottakat felfogja. – Ezt... ezt... nem tudtam – válaszolt zavartan.

Carla Eichhoff elkomolyodott. – Mivel a klinikának a kibővítése a kedves testvéremet nagyon igénybe venné, helyesnek tartottam, hogy a Szent Anna Kórház vezetése céljából egy második igazgató főorvost is kinevezek. Tehát két igazgató főorvos, és mindegyikük önállóan felelős a saját ügyköréért. Akarjátok tudni, hogy ki lesz a második igazgató főorvos?

– Azt hiszem, tudom – mondta mosolyogva dr. Wrangel.

Dr. Keller egyikről a másikra nézett. Örömteli izgalom fogta el. – Ez azt jelenti, hogy engem szemelt ki erre? – kérdezte.

– Eltalálta, Matthias – erősítette meg Carla Eichhoff. – De ezzel kapcsolatban van egy feltételem: Mat-

thias, el kell fogadnia az öcsém ajánlatát, alá kell vetnie magát az operációnak, hogy kifogástalanul munkaképes legyen. – Athatóan és ugyanakkor kérve nézett dr. Kellerre.

Dr. Keller arcán belső küzdelem látszott. Erre igazán nem volt felkészülve. Nehéz és fontos elhatározás előtt állt.

– Az én kedvemért, Matthias – mondta halkán Carla Eichhoff. Dr. Keller egy pillanatig még küzdött magával. De aztán felülkerekedett a félelmén. – Rendben van, Wrangel doktor úr – mondta –, jelölje ki az időpontot.

– Köszönöm, Matthias – szólt örömmel Carla Eichhoff. No tessék, mit el nem ér egy nő, ha nagyon akarja – csodálta meg gondolatban a nővérét dr. Wrangel. – Jövő héten mindezt részletesen megbeszéljük –, igazgató főorvos úr.

Carla Eichhoff felállt. – Akkor mindent tisztáztunk – szögezte le. Dr. Kellerhez fordult: – Most rögtön Bécsbe megyek egyet-mást elintézni, de úgy gondolom, meghív va-csorára.

– Ezennel megteszem, Carla – válaszolta boldogan dr. Keller.

– Örülök neki – Carla Eichhoff szorosán Kellerhez lépett –, tudja, Matthias, még minek örülök? A lányának...

– Tehát tudja...

– Pszt, Matthias. Én nagyon sokat tudok.

Dr. Wrangel felállt. – Tehát fejezzük be a... konferenciánkat – mondta könnyű mosollyal. – Javasolom, hogy most mindhárman men-

jünk Barbarához, és tegyük neki jelentést. Örülni fog.

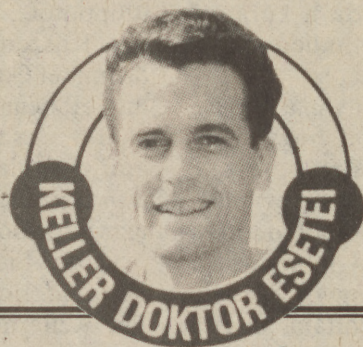
– Jó ötlet –, mondta egyszerre Carla Eichoff és dr. Keller.

Röviddel ezután már úton voltak Barbarához. Szembe jött egy nővér. – Igazgató főorvos úr, főorvos úr – kiáltott izgatottan –, von Angern kereskedelmi tanácsos úr megérkezett, és el akarja vinni az unokáját. Lent vár a

látogatóteremben. Mit csináljak? – Dr. Wrangel és dr. Keller egymásra nézett és vigyorgott. – Adja át üdvözlétemet a kereskedelmi tanácsos úrnak – utasította a nővért dr. Wrangel –, és kérjen tőle még vagy tízpercnyi türelmet. Jövök és személyesen adom át neki az unokáját.

Aztán követte nővérét és a főorvost, akik már előrementek.

VÉGE



Az *ORVOSREGÉNYEK*  
közeli hónapokban megjelenő kötetei

13. JAMES MASON: *Orvos az óceánon*

A fiatal orvos elszegődik egy luxus óceánjáróra, amely három hónapos világ körüli utakat tesz meg. Sok embert megismer, a nők körüljárongják, rengeteg kalandja van. Végül még az „igazit” is megtalálja.

*Megjelenik: augusztus 28-án.*

14. ANDREA MEINHARD: *Egy fiatalasszony félelmei*

A fiatal nő fél a családi „örökségtől”, egy betegségtől, amely nővérén is jelentkezik. Ezért azután nem akar gyereket. De kiderül, hogy a nagy félelem alaptalan.

*Megjelenik: október 28-án.*

James Mason

## ORVOS AZ ÓCEÁNON

*Gyönyörutazás a Föld körül*

– Íme a szerződéstervezet, doktor úr. Olvassa át, és mondja meg, megfelelőnek tartja-e.

Az orvos átfutotta a nyomtatott szöveget, majd elgondolkodva így szólt:

– Azt hiszem, megfelelő. Egyébként sajnálom, hogy csak két fordulóra tudok vállalkozni, holott elismerem, hogy ha két ilyen körutat megtesz az ember, akkor valóban kár az összegyűlt tapasztalatokat veszni hagyni. A dolgok jelenlegi állása szerint azonban nem vállalkozhatom többre.

– Megértem a szempontjait, de azért bízom benne, hogy idővel esetleg mégis módosítani fogja az álláspontját – mondta a hajó kapitánya.

– Ön ideális orvosnak tűnik egy olyan óceánjárón, ahol annyiféle ember gyűlik össze, és a szakorvosi tudás mellett a lelki tényezők is jelentős szerepet játszanak. Entre nous, kedves doktor úr, az eddig hozzánk szerződött hajóorvosok nem mindig álltak feladatuk magaslatán. Maga viszont olyan bizalomgerjesztő, és tudom azt is, hogy sokoldalú ember.

– Milyen orvosokkal szoktak dolgozni?

– Olyanokkal, akik erre a műfajra jelentkeznek. Nem mondom, volt már köztük elfogadható ember, de többnyire olyanok szerződtek, akiknek az élete valamilyen okból válságba jutott, és így akartak menekülni megszokott környezetükből. A válság lehetett szakmai jellegű, de többnyire a magánélettel voltak bajok. A maga esete egészen más, legalábbis én úgy tudom. Maga viszonylag fiatal kora ellenére magas beosztást töltött be az egyik chicagói kórházban, és önként adta fel pozícióját, hogy kevesebb elfoglaltság mellett megírhasssa értekezését, amivel valamilyen tudományos fokozatot akar elérni. Maga tehát nem válságba jutott ember, hanem egy időre félre akar vonulni a világ zajától, hogy írjon. Mi pedig ezt garantálni tudjuk, és nem is akármilyen feltételekkel, értem ezalatt a környezetet és az anyagi javadalmaszt.

– Azt hiszem, értjük egymást, kapitány úr. De azért nem bánám, ha a szerződés formális jogi nyelvezeten túl még egyszer összefoglalná a teendőimet és várható munkafeltételeimet. A hajózási vállalat központjában, ahol jelentkeztem, úgy tájékoztattak, hogy számomra maga

lesz a főnök, akivel a részletekben is meg kell egyeznem.

- Ez így igaz. Ha mi ketten megállapodunk valamiben, azt az atyáúristen sem változtathatja meg. Egy világ körüli út három hónapot vesz igénybe. Az útvonalat majd megmutatom a térképen. Az érintett kikötőkben, így például Londonban, Marseille-ben, Athénban, Adenben, Bombayben, Dzsakartában, Pearl Harborban, no de nem sorolom végig, egy-két napra megállunk, és mindenki kiszállhat vásárolni, körülnézni, turistáskodni. Az utasok egy része - az előzetes figyelmeztetések ellenére - ilyenkor minden szemetet megeszik, a másik része pedig összeszedi a helyi betegségeket, fertőzéseket, így azután a kikötéseket követő napokban a rendelőben nagyüzem lesz. Néhány utas persze hozza magával a korábbi betegségeit, így a cukorbeteg, a magas vérnyomást, a krónikus székrekedést, a gyomorfekélyt, az idegbajt, szóval a hagyományos civilizációs nyavalyákat. Néha\* váratlanul beüt egy vakbélgyulladás, vagy veseroham, vagy gutaütés, vagy ki tudja, milyen egyéb kellemetlenség.

- Feltételezem, hogy asszisztenciára számíthatok - vetette közbe az orvos.

- Természetesen. Lesz négy munkatársa. Egy férfi, aki egyébként műtős, de sok minden máshoz is ért, a katonaságnál egészségügyi szolgálatosként működött hosszú ideig. Van azután három hölgy is. Az egyik a legszebb férfikorban, csak a munkájának él, meg annak, hogy

másokat bosszantson, és van két fiatalabb nőszemély is. Ők nem régi motorosok, egy éve dolgoznak nálunk, szorgalmasak, rendesek, számíthat majd rájuk. Általában minden egyes alkalommal szerelmesek lesznek valakibe, volt már úgy, hogy a doktorba, de sok az utas, és így nagy a választék. Négyük közül egy mindig éjszakai ügyeletes, de ha komolyabb a baj, akkor magát is felkeltik.

- Érdekel az elhelyezésem, ugyanis elég sok könyvet és folyóiratot kívánok magammal hozni. Meg azután a ruháknak is kell helye.

- Ne aggódjon, doktor úr, bőven lesz helye. Magának lakosztály jár, mely hálószobából és szalonból, valamint kisebb konyhából és mellette étkezőfülkéből áll. Persze nem kell főznie, de ha kedve szottyán, azt készíti magának, amit akar.

- Az ellátásról is mondjon valamit.

- A tisztikar tagjaként egy asztalnál fog reggelizni, ebédelni és vacsorázni a kapitánnyal és a tengerésztisztekkel. A nagy ebédlő egyik oldalán van a mi asztalunk, tehát együtt töltjük az étkezési időt az utasokkal. A hajóorvost egyébként az utasok képzeletében valami különös, romantikus légkör veszi körül, amit eddig nem tudtam magamnak megmagyarázni, de valahogy mégis így van. Egyáltalán, az orvosoknak van valami varázsuk a legtöbb ember szemében. Ezt nem szokták megfogalmazni, sokan még el sem ismerik, de szerintem így van. A primitív népeknél a varázslót veszi kö-

rül holmi természetfeletti légkör, a kultúrnépeknél pedig az orvosokat.

- Nem szeretném azt a benyomást kelteni, hogy anyagias természetű ember vagyok, de azért érdekel, hogy milyen pénzügyi feltételek mellett kellene elvállalnom ezt a munkakört?

- Természetes, hogy ez is érdekli. Mások ezzel kezdik. Nálunk ez nagyrészt megszabott, de azért indokolt esetben kisebb mértékben el lehet térni a szokásostól. Egy három hónapos körútra a lakosztály és a teljes ellátás mellett 15 ezer dollár illeti meg a társaságtól. Ugyanakkor számíthat arra, hogy a kezelt utasok nagy többsége, szinte valamennyi, úgy fogja fel, mintha magánorvos kezelné, még akkor is, ha a tájékoztatóban tudatjuk, hogy a jegy árában az orvosi ellátás is benne foglaltatik. Természetesen, az átlagosnál hosszabb ideig tartó vagy kifejezetten költséges kezeléseket az utasoknak meg kell téríteniük.

- Mondja csak, kapitány úr, valójában hányan utaznak egy-egy ilyen világ körüli úton?

- A személyzet létszáma körülbelül 200 fő, ebben a mosogatólánytól a kapitányig mindenki megtalálható. Ezzel a 200 fővel azonban sok baja nem lesz.

- És utas?

- Telt ház esetén az utasok létszáma körülbelül 500, esetleg néhány pótágygal több, gyerekes családoknál. Hangsúlyozom, hogy nincsenek osztályok, tehát mindenki kiemelt jellegű kiszolgálásban része-

sül, kivétel nincs. Ez megmutatkozik az árakban is, de erről majd máskor.

- Tapasztalatai szerint milyen az utasok életkora?

- Ebben a tekintetben nagy a szóródás. Úgynevezett aktív dolgozó ember viszonylag kevés van közöttük, hiszen kinek van ilyen célra három hónapja? Így azután az 500 főből körülbelül 100-150 idősebb, nyugdíjas vagy inkább mondhatom, hogy az aktív munkától visszavonult ember, a többi nászutas vagy olyan vagyonos ember, aki megengedheti magának, hogy év közben három hónapot utazgasson. Az idősebbekkel egyébként viszonylag kevés baja lesz. Ők kis táskában hozzák a megszokott orvosságaikat, és legfeljebb időnként jelentkeznek vérnyomásmérésre vagy egyéb egyszerű ellenőrzésre, ami az asszisztencia feladatkörébe tartozik. Akikkel több baja lesz, azok a fiatalabbak, a túlságosan merészek, a virtuskodók, akik a kikötőkben mindent összezabálnak, és akivel csak tudnak, lefekszenek, néhány nap múltán azután jelentkeznek penicillininjekcióért. Elég sok baja van a napozókkal is, akik a nyílt tengeren nem érzik a nap melegét, amíg csak össze nem esnek a napszúrástól. De ezeket is elintézi az egyik ápolónő, akinek már nagy gyakorlata van. No, akarja, hogy még soroljam?

- Nem, értem már, mi a helyzet. De hogyan fogok állni a szabadidővel, hiszen 6-700 ember között időnként sok beteg akadhat?

- Ne ijedjen meg, doktor úr, nem

olyan sötét a kép. Már említettem, hogy szakképzett asszisztenciája van, ők jelentős mértékben tehermentesítik. A tapasztalatok egyébként azt mutatják, hogy a délelőtti többnyire munkával telik el, azt követően pedig a munkatársai állják a sarat. Kivétel lenne egy kolerajárvány vagy valamilyen más középkori vész, de ilyenekre szerencsére nem szokott sor kerülni. Ami viszont az éjszakáit illeti, azoknak a beosztása magától függ. Előre megmondom, hogy nagy kísértéseknek lesz kitéve. A számításba jövő két ápolónőn kívül lesznek olyan „páciensei”, akik nem egyhamar fogják feladni, ha maga nemet mond. Ezek éjjel a kabinjukba fogják hívni, hogy vizsgálja meg fülcimpájukat vagy más életfontosságú testrészüket. Az ilyen hölgyek életkora változó, általában 18 és 75 év közöttiek.

– Ne mondja, kapitány úr, ez komoly?

– Tudja, doktor úr, a hajón, főleg az óceánjárón az erkölcsi normák mások, mint a hagyományos szárazföldi környezetben. Az utasok jól tudják, hogy az óceánjárót elhagyva minden nyom megszűnik, az emberek szétszélednek, bizonyítási lehetőség – ha ilyenre szükség lenne – számításon kívül marad; az egész helyzet nem reprodukálható, senki nem tudná, hova forduljon, ha szükségét érezné. Ilyen körülmények között azok is hajlamosak a szabadoságra, akiknek megszokott környezetükben ez eszükbe sem jut. Egyébként, mondja csak, doktor, maga nő ember?

– Csak voltam.

– Értem. Ez itt nem hátrány. Anál is inkább, mivel a hajóorvos előkelő helyen rangsorol a férfiakra vadászó hölgyek listáján.



### **Kedves Olvasó!**

**Ha kíváncsi a folytatásra, vásárolja meg az Orvosregények következő számát! (Megjelenik: 1991. augusztus 28-án.) Kapható a hírlapárusoknál és a könyvárusoknál, valamint megrendelhető**

**a Kóktél Könyvek szerkesztőségénél: 1368 Bp. Pf. 225.**

**Könyvkereskedők, bizományosok megvásárolhatják:**

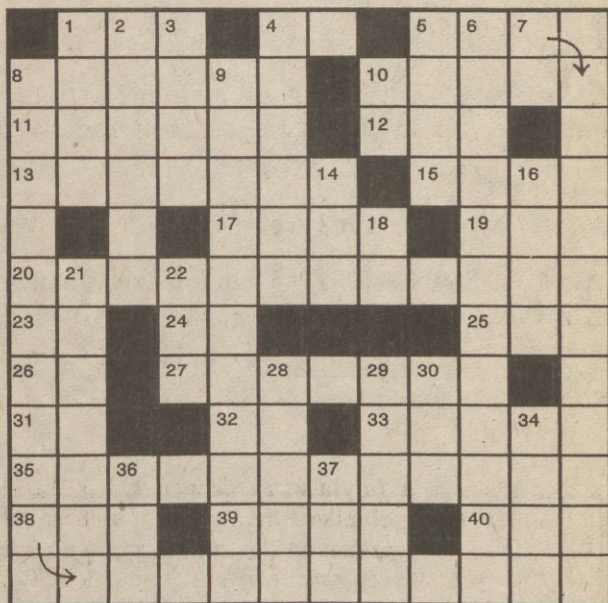
**Bp. VI., Eötvös u. 28., a Kóktél Könyvek könyvraktárában és a Falukönyv-Ciceró Kft. könyvraktárában: 1134 Bp., Kassák Lajos u. 79.**

**Mindkét helyen könyvterjesztők szerződést is köthetnek.**

# KERESZTREJTVÉNY

A keresett mondat (folytatólag) a vízszintes 5. és függőleges 8. alatt található.  
Ennek beküldését kérjük.

**Vízszintes:** 1. Magyar község 4. Bánat 8. Lakoma 10. Fontoskodik 11. Áruba bocsáttat 12. Becézett női név 13. Elmélázva járkál 15. Közép-ázsiai dalos 17. Spanyol női név 19. Engedetlen, de csak eleinte 20. Kortárs magyar író, publicista 23. Állati lakhely 24. Római pénz 25. Egyforma magánhangzók 26. Néma rúd 27. Már láttuk valahol 31. Kötőszó 32. Tea, aminek nincsen eleje 33. Nyomban, azonnal 35. Templomi szentségek 38. Római védőisten 39. Minden genealógiában megtalálható 40. Magyar férfinév



**Függőleges:** 1. A-val a végén: hatalmas vízi állat 2. Erdélyi városban 3. Kecské kicsinye 4. Ósmagyar vezér 5. Róma második királya (Pompilius) 6. Addig kutattok, amíg meg nem találjátok 7. Molibdén vegyjele 9. Vitézek hada 10. Személyes névmás 14. Ötlet, poén 16. Német női név 18. ZY 21. Oldalt fordulva megy 22. Olasz rádió-tévéadó 28. Magyar színésznő (Margit) 29. T-vel a végén: tudósítás 30. Magyar színész (Lajos) 34. Magyar költőnő (Anna) 36. Pocsék, vacak – közismert argó szóval 37. Vágófelülete

**ORVOSREGÉNYEK** sorozatunk kedves olvasóinak, reméljük, kedvére lesz, hogy minden füzetben közlünk egy keresztrejtvényt is. A rejtvény valamilyen módon összefügg a regénnyel. Az ön feladata, hogy ezt az összefüggést megtalálja, és a kulcsmondatot beküldje címünkre. A beküldési határidő ez alkalommal *1991. augusztus 31.*

*Postacím: Kóktél Könyvek, 1368 Budapest, Pf. 225.*

*Jelige:*

## **ORVOSREGÉNYEK**

Értékes nyereményeket sorsolunk ki. A fődíj 10 000 forint. Ezenkívül a helyes megfejtést beküldők között könyvajándékokat sorsolunk ki.

### **Figyelem!!!**

Csak azt a keresztrejtvény-megfejtést fogadhatjuk el érvényesnek, amelyhez a könyvből kivágott igazolószerlvényt mellékelik.

**Postacím:**

**Kóktél Könyvek. 1368 Bp., Pf. 225.**

Aki 10 **ORVOSREGÉNY** igazolószerlvényét (vagy ehelyett 10 Kóktél Könyvek-emblémát) beküld, a soron következő számot ingyen kapja meg.

**Cím: Kóktél Könyvek. 1368 Bp., Pf. 225.**

**Igazolószerlvény**

**ORVOSREGÉNYEK 12.**

**KELLER DOKTOR ESETEI**



## Közlemény

1991. május 6-án közjegyző jelenlétében került sor az Orvosregények 9. és 10. számában közölt keresztrejtvények helyes megfejtői között a sorsolásra.

### FŐDÍJAT NYERT:

**9. szám: 10 000 forintot nyert**

Tövisháti Ágnes, Szabadszállás

### 500 Ft értékű könyvajándékot nyertek:

1. Vakán Attiláné, Budapest
2. Nagy Józsefné, Budapest
3. Busai Julianna, Szolnok
4. Csákány Béláné, Budapest
5. Bódis Imréné, Fegyvernek

### 300 Ft értékű könyvajándékot nyertek:

1. Mohácsi Istvánné, Budapest
2. Nagy Tünde, Debrecen
3. Dékányi Gézáné, Kübekháza
4. Hoffmann Jánosné, Komló
5. Bak Erika, Kenderes

**10. szám: 10 000 forintot nyert**

Bányavári Melinda, Budapest

### 500 Ft értékű könyvajándékot nyertek:

1. Szabados Pálné, Dunaújváros
2. Kántor Erzsébet, Csehszlovákia
3. Szép-Kiss Valéria, Budapest
4. Bíró Márta, Mezőtúr
5. Juhász József, Novajidrány

### 300 Ft értékű könyvajándékot nyertek:

1. Raduska Lajosné, Tiszafüred
2. Dr. Palla Gyuláné, Miskolc
3. Lőrincz Lászlóné, Szekszárd
4. Dr. Horváth Lászlóné, Tiszafüred
5. Meleg Zoltán, Budapest

A díjazottakat nyereményeikről értesítettük, a nyereményösszegeket és könyvcsomagokat postán feladtuk. További sok szerencsét kívánunk!

**Koktél Könyvek szerkesztősége**  
1368 Bp., Pf. 225.

**K**önyvkereskedőkkel, vagy rokonszakmában működő, könyvárusítást is felvállaló partnerekkel (ajándékbolt, virágüzlet stb.), vállalkozókkal szerződést kötünk, vidéki rendelők igényeit postai szállítással vagy raktárunkból (Falukönyv-Ciceró Kft., 1134 Bp., Kassák Lajos u. 79., 8–16<sup>h</sup> közt) teljesítjük. Az együttműködési *Megállapodás* ugyanitt megköthető. Kereskedőknek magas árrést adunk.

Ismerkedjék meg kínálatunkkal!  
Kezdje a vásárlást kis tételekben!  
Kisközségek, falvak új vállalkozói!  
A könyvek iránti vidéki igényt csak Önök  
elégíthetik ki;  
mert a vidéki könyvterjesztés ma megoldatlan!

**Használja ki ezt a lehetőséget!**

Érdeklődni lehet a 129-1619-es telefonszámon,  
vagy személyesen a könyvraktárban.



## **KÖNYVRAKTÁR ÉS NAGYBANI ÁRUSÍTÁS**

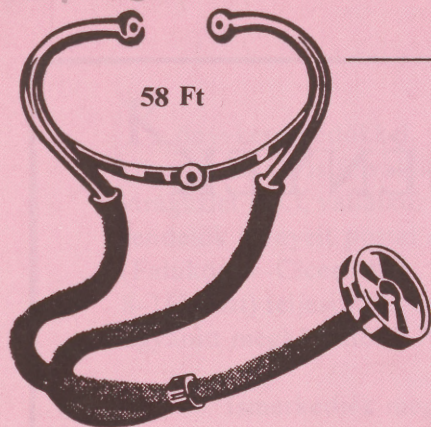
**Budapest VI., Eötvös u. 28. Kóktél Könyvek  
Könyvraktára. Nyitva tartás: 8–16 óra között.  
Telefon: 132-6138. Bizományosokkal,  
kereskedőkkel ugyanitt szerződést kötünk!**

# ORVOSREGÉNYEK

Az eddig megjelent kötetek címjegyzéke:

1. *Katrin Kastell*: MONA NŐVÉR ESKÜVŐJE  
**A kábítószeres zsaroló**  
*HOLL DOKTOR ESETEI*
2. *Gitta van Bergen*: ÉJSZAKA A MŰTÖBEN  
**Az orvos és a táncosnő**  
*HOLTEN DOKTOR ESETEI*
3. *Stephan Frank*: A TITOKZATOS BETEGSÉG  
**A szép, fiatal nő és a nehéz diagnózis**  
*FRANK DOKTOR ESETEI*
4. *Patricia Vandenberg*: EGY ORVOS – A NŐK ÁLMA  
**Danny a tengerparton anyát választ**  
*BRUGGMANN DOKTOR ESETEI*
5. *Jörn Jörnberg*: RIADÓ A BALESETI ÁLLOMÁSON  
**Egy bécsi orvos Düsseldorfban**  
*GIRARD DOKTOR ESETEI*
6. *Dr. Andrea Meinhard*: A GYERMEK TÚLÉLTE ...  
**Egy mentőorvosnő munkába áll**  
*MEINHARD DOKTORNŐ ESETEI*
7. *Irene von Velden*: PROFESSZOR ÚR, MONDJON LE!  
**Dorothea nővér titkos szerelme**  
*CLAUSEN DOKTOR ESETEI*
8. *Katrin Kastell*: ORVOSOK, NŐVÉREK, KLINIKAI ÁLMOK  
**A Berling Klinika regényes története**  
*HOLL DOKTOR ESETEI*
9. *Dr. Andrea Meinhard*: BALESET A SZAFARIPARKBAN  
**Ki az igazi anya?**  
*MEINHARD DOKTORNŐ ESETEI*
10. *Andreas Kufsteiner*: BURGER DOKTOR ÉS A CSALÁDI TITOK  
**Ki a bűnös?**  
*BURGER DOKTOR ESETEI*
11. *George Knight*: A FÉNY VISSZATÉR  
**A vak sakkozó**  
*MANSFIELD DOKTOR ESETEI*

310h-3



## Kedves Olvasónk!

Köszönjük kedves, megható leveleiket, amelyekkel százszámra tisztelnék meg bennünket Orvosregényeink állandó olvasói. Az ő szavaikból idézünk, amikor ajánljuk az új olvasónak, ismerkedjék meg ezekkel a kis könyvekkel, amelyekről azt írja egyik olvasónk: „Mindig alig várom, hogy megvegyem, mert ez nekem örömet jelent, nem tudom letenni, nagyon sokszor elolvasom őket.”

Remélem, továbbra sem okozunk csalódást a „régieknek”, a hűségeseknek, és élményt szerzünk az „újaknak”, akik egy idő után szintén hű olvasóinkká válnak.

Tisztelettel és szeretettel  
a **Koktél Könyvek Szerkesztősége**

BRITTA WINCKLER

### Riválisok fehér köpenyben

Jelenetek a Szent Anna Kórház életéből

*KELLER DOKTOR ESETEI*

Orvosregények 12

A Bécs melletti mödlingi alapítványi klinika olyan fiatal anyákat is felvesz a szülészetre, akik nem tudnak fizetni. Így kerül oda a tizennyolc éves Uschi is, hogy gyermekét megszüljön. A szegény, magára hagyott kismama egy csecsemőkereskedő maffia kezébe kerül, azonban a klinika vezetése az utolsó percben megmenti az anyát és gyermekét a tragikus helyzetből.

Végül az orvosok közti feszültségek is megoldódnak, s a szerelmek beteljesednek.